ΕΤΟΣ Ζ' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 11 Ἀπριλίου 1893 Ἀριθ. 301

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε' καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φιλολογικὰ τέρατα.—Ὁ Ἐρημίτης τοῦ Μαλέα (ὑπὸ κ. Εὐαγγελίας Καπετανάκου).—Ὁ δακτύλιος (ὑπὸ δος Σοφίας Ριστέν).—Γυναῖκες συνθέτριαι (ὑπὸ κ. Ἄννης Μαρτέν).—Δῶρον τῆς Κάρμεν Σύλβα πρὸς τοὺς νεονύμφους πρίγκηπας τῆς Ρουμανίας.—Ἐπόθησα (ποίημα ὑπὸ δος Αἰκατερίνης Ἀλεξάνδρου).—Τὸ Ἄσυλον τῶν ἐργατίδων καὶ ὑπηρετριῶν.—Συνδρομαὶ κυριῶν ὑπὲρ τῶν Ζακυνθίων.—Ἐκδρομὴ εἰς Κόρινθον.

ΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΤΕΡΑΤΑ

Ὑποθέτετε ἴσως ὅτι πρόκειται περὶ ἀληθῶν τεράτων, τὰ ὁποῖα καταισχύνουσι τὴν φιλολογίαν, ἐὰν ἐκλαμβάνητε τὸν τίτλον ὑπὸ τὴν σημασίαν, ἣν ἐπεκράτησε νὰ δίδωμεν εἰς τὴν λέξιν *τέρας*. Ὑποθέτετε ἐπίσης ὅτι ὁ φιλολογικὸς κόσμος εὑρίσκεται εἰς πλήρη ἀναστάτωσιν καὶ ὅτι πάντες οἱ φιλόλογοι ρίψαντες τὰς γραφίδας καὶ τὰς μολυβδίδας των ἥρπασαν ὅπλα, λίθους καὶ ράβδους καὶ ἐξῆλθον εἰς καταδίωξιν τῶν φιλολογικῶν τεράτων, τὰ ὁποῖα κατέκλυσαν τὸν σύγχρονον Ἑλληνικὸν Παρνασσόν, ἀπειλοῦντα ἐπικινδύνους καταστροφάς.

Τίποτε ἐξ ὅλων αὐτῶν. Τὰ φιλολογικὰ τέρατα, κατὰ τὴν γνώμην ἑνὸς τῶν συγχρόνων *προοδευτικῶν* Ἀθηναίων, εἶναι ἁπλούστατα γυναῖκες, ὄχι σχολαστικαί, ὄχι γελοῖαι, ὄχι τῶν τριόδων, ὄχι δυσειδεῖς, ὄχι καπνίζουσαι, ἢ φέρουσαι ὀμματοϋάλια καὶ κομμένα μαλλια καὶ ἰδιορρύθμους ἐνδυμασίας, ὄχι τρελλαί, ὄχι σκανδαλωδῶς ζῶσαι, ὄχι φιλάρεσκοι, ὄχι ὀκνηραί, ὄχι σπάταλοι, ὄχι κακαὶ μητέρες, οὔτε κακαὶ σύζυγοι, οὔτε κακαὶ ἀδελφαί, οὔτε κακαὶ θυγατέρες.

Ἁπλούστατα γυναῖκες συνεταί, ἐργατικαί, ἀνεπτυγμέναι, προοδευτικαί, στοργικώταται μητέρες, καλαὶ σύζυγοι, καλαὶ πατριώτιδες, καλαὶ οἰκοδέσποιναι. Τὰς ὥρας τῆς σχολῆς των, τὰς ὥρας, ἃς πολλαὶ ἄλλαι διέρχονται εἰς μάταιον καὶ ἄσκοπον βίον, αὐταὶ διαθέτουσιν, ἵνα ἀναπτύσσωσι τὸ πνεῦμά των, ἵνα μορφώνωσι τὴν καρδίαν των, ἵνα ἐξευγενίζωσι τὰ αἰσθήματά των. Ἀναπτυσσόμεναι αὐταί, αἰσθάνονται πόσων καλῶν πρόξενος ἀποβαίνει ἡ μάθησις καὶ τολμῶσι νὰ ὑποδείξωσι, νὰ παρακινήσωσι καὶ ἄλλας νὰ τὰς μιμηθῶσι. Τὰς ἰδέας, τὰς γνώσεις των, τὰς πεποιθήσεις, ἃς διὰ μακρᾶς μελέτης ἐσχημάτισαν, ἐκθέτουν ἁπλῶς, ἀλορύβως, ἄνευ ἐπιδείξεως, κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς των εἰς μελέτας των, ἢ μεταφράζουν τὰς ὡραιοτέρας καὶ εὐεργετικωτέρας ἐκ τῶν ξένων, ὅπως ὠφελήσωσι καὶ ἄλλας, ὅπως συντελέσωσιν εἰς ἐξάπλωσιν ὑγιῶν ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν, ἄνευ τῶν ὁποίων οὔτε ἡ οἰκογένεια, ἧς ὁ κύριος στυλοβάτης εἶναι ἡ γυνή, οὔτε ἡ κοινωνία δύναται νὰ προαχθῇ καὶ εὐημερήσῃ.

Μεταξὺ τῶν γυναικῶν τούτων αἱ θέσασαι τὰς βάσεις βίου ἀνωτέρου, εὐγενεστέρου, πνευματικωτέρου διὰ τὴν γυναῖκα κοιμῶνται πρὸ πολλοῦ τὸν ὕπνον τῆς αἰωνιότητος. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ σοφοῦ καὶ διακεκριμένου τοῦ Ἔθνους διδασκάλου Καίρη, ἡ Πολυτίμη Κουσκούρη, ἡ Αἰκατερίνα Σαμαρτζίδου, ἡ Ἐλίζα Σούτσου, ἡ Φωτεινὴ Οἰκονομίδου, ἡ Ἑλένη Δοσίου ἡ Ἀγανίκη Μαζαράκη καὶ πολλαὶ ἄλλαι, ὧν τὰ ὀνόματα δὲν δυνάμεθα, ἐλλείψει χώρου, νὰ ἀπαριθμήσωμεν, εἶναι αἱ πρῶται σημαιοφόροι τῆς γυναικείας ἀναπτύξεως. Εἶναι αἱ πρῶται αἵτινες κατενόησαν ὅτι ἡ ἀγαθότης τῆς καρδίας τῆς γυναικὸς δὲν ἀρκεῖ μόνη, ἄνευ ἀναπτύξεως τοῦ πνεύματος, ἄνευ μελέτης, ἄνευ γνώσεων, πρὸς ἐπιτέλεσιν τῶν μητρικῶν, συζυγικῶν καὶ κοινωνικῶν καθηκόντων τῆς γυναικός. Αὐταὶ πρῶται ἠψήφησαν τὰς προλήψεις, αὐταὶ πρῶται διὰ τῆς γραφίδος των ἔθηκαν τὰς βάσεις τοῦ οἰκοδομήματος, εἰς τὸ ὁποῖον αἱ μεταγενέστεραι ἀνενδότως, ἀλλὰ μετριοφρόνως ἐργάζονται.

Ἐὰν ὑπῆρξαν καλαὶ μητέρες, καλαὶ σύζυγοι, εὐεργετικαὶ εἰς τὴν οἰκογένειαν των καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν, τοῦτο ἀπεδείχθη ἤδη. Καὶ ἀναφέρομεν ἐδῶ μόνον τὸ ὄνομα τοῦ γνωστοῦ ἐν ταῖς τάξεσι τῶν λογίων κ. Σαμαρτζίδου, ὅστις καὶ εἰς στί-

χους καὶ εἰς πεζὸν ἀριστουργήματα ὅλα ἔχει δημοσιεύσει περὶ τῆς τρυφερᾶς καὶ στοργικῆς μητρός του, ἣν ἀνὴρ ἤδη ἠγάπα ἔτι ὡς μικρὸν παιδίον, καὶ εἰς ἣν αὐτός, αἱ ἀδελφαί του καὶ ἡ σήμερον τιμῶσα τὴν γυναικείαν παρ'ἡμῖν φιλολογίαν συνεργάτις μας ἐγγονή της κ. Ἀνθίππη Παλαμήδου ὀφείλουσιν ὅ,τι εἶναι.

Αἱ γυναῖκες αὐταὶ εἶναι τὰ πρῶτα φιλολογικὰ τέρατα τοῦ συγχρόνου *προοδευτικοῦ* Ἀθηναίου μας.

Ταύταις ἕπονται ἡ Σαπφὼ Λεοντιάς, ὄχι μόνον λογία κυρία καὶ ποιήτρια, ὄχι μόνον παιδαγωγός, μορφώσασα ὁλόκληρον κοινωνίαν, ἀλλὰ καὶ μήτηρ θυγατρός, δεσποίνης κατεχούσης διαπρεπῆ θέσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἡ Σοφία Σχλίεμαν ἥτις ἐτίμησε τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα ἀνὰ τὴν Εὐρώπην ὅλην καὶ ἣν ὅλος ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος ἀποκαλεῖ καλὸν ἄγγελον τοῦ Σχλίεμανν, ἀποδίδων εἰς αὐτὴν ἐνθουσιώδη φόρον θαυμασμοῦ. Εἶναι μήτηρ καὶ σύζυγος σεβαστή, αὐτὴ μόνη μεταξὺ τῶν δύο προγενεστέρων—μὴ συγγραφέων συζύγων τοῦ Σχλίεμανν—κατορθώσασα νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὸν χαρακτῆρα του καὶ ζήσῃ εὐτυχής. Ἡ Αἰκατερίνα Λασκαρίδου, ἥτις ἐμόρφωσε γενεὰν ὅλην Ἑλληνίδων καὶ ἧς αἱ θυγατέρες καὶ ὡς σύζυγοι καὶ ὡς νεάνιδες ἐπίζηλον κατέχουσι κοινωνικὴν θέσιν. Ἡ Εἰρήνη Οἰκονομίδου, ἡ ἔξοχος, ἀλλὰ σεμνὴ καὶ μετριόφρων ἀρθρογράφος καὶ ψυχολόγος καὶ παιδαγωγός, ἡ ἀγαπητὴ καὶ σεβαστὴ δέσποινα τῆς Χαλκίδος, ἡ εὐγενὴς σύζυγος, ἡ ἀπαράμιλλος διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων της μήτηρ. Ἡ ἐν Ἀγγλίᾳ ὁμογενὴς κ. Βιργινία Στεφάνοβικ Σκυλίτση, ἥτις καίτοι ζῶσα ἐν πλούτῳ καὶ εὐμαρείᾳ τοῦ βίου ἠδυνήθη νὰ διαγνώσῃ,ὅτι ὄχι αἱ πολύτιμοι ἐσθῆτες καὶ οἱ ἀδάμαντες καὶ αἱ κενόσπουδοι τῶν αἰθουσῶν συνάθροισεις καὶ ὁ ψευδὴς καὶ ἄσκοπος τῶν ἀργοθηρῶν βίος, καὶ οἱ ἀκκισμοὶ καὶ αἱ φιλαρέσκειαι καὶ αἱ ψευδοφιλοφρονήσεις ἀποτελοῦσι τὴν εὐτυχίαν τῆς γυναικός, ἀλλὰ νοῦς ὑγιὴς καὶ ἀνεπτυγμένος καὶ ἔργα προσδίδοντα ἀναφαίρετον αἴγλην καὶ συντελοῦντα εἰς ἐκπολιτισμὸν καὶ ἐξευγενισμὸν τῶν ἄλλων. Ἡ Καλλιόπη Κεχαγιᾶ, παιδαγωγὸς ἀρίστη, μορφώσασα ἐπίσης ὁλόκληρον γενεάν, καὶ χειριζομένη τὸν κάλαμον μετὰ καλλιεπείας καὶ δεξιότητος ζηλευτῆς. Ἡ Ἀνθίππη Παλαμήδου, πρότυπον καλῆς καὶ εὐγενοῦς θυγατρός, πιστῆς καὶ ἀφωσιωμένης συζύγου, φιλοστοργοτάτης δὲ καὶ ἐπιστήμονος μητρός, ἥτις διακρίνεται καὶ διὰ τῶν πρωτοτύπων φιλολογικῶν δοκιμίων της καὶ διὰ τῆς ὡραίας ἐπιστολογραφίας της καὶ διὰ τῶν ἐντέχνων μεταφράσεών της. Ἡ Καλλιόπη Κινδύνη, τύπος ἀπαράμιλλος ἐν τῇ κοινωνίᾳ μας, νεαρᾶς μητρός, παιδαγωγοῦ καὶ θυγατρὸς φιλοστοργοτάτης καὶ συζύγου ἀφωσιωμένης. Ἡ Αἰμυλία Παχύ, σεβαστὴ δέσποινα Ἀθηναία, μήτηρ καὶ σύζυγος καὶ διαχειρίστρια οἰκογενειακοῦ πλούτου ἐκ τῶν σπανιωτέρων. Ἡ Αἰκατερίνη Ζάρκου, κόρη λογία, διελθοῦσα τὰς πλείστας τοῦ βίου της ἡμέρας εἰς βιβλιοθήκας καὶ γραφεῖα, θυγάτηρ δὲ καὶ ἀδελφὴ πολύτιμος ἐκ τῶν ὀλίγων. Ἡ Ἀριάδνη Δαμβέργη, κόρη ἐργασθεῖσα μετὰ ζήλου, κοσμήσασα τὰς στήλας τῆς *Ἑβδομάδος* μὲ ἀληθεῖς μαργαρίτας καὶ ἐργαζομένη μετ'ἐπιτυχίας εἰς ὑγιᾶ τοῦ φύλου της μόρφωσιν. Τύπος τέλειος ἀδελφῆς καὶ κόρης εὐγενοῦς καὶ εὐεργετικῆς. Ἡ Σωτηρία Ἀλιμπέρτη,ἀγαπητὴ συνεργάτις μας, γυνὴ εὐφυεστάτη, πολυμαθεστάτη, πατριῶτις ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων ἱδρύσασα παρθεναγωγεῖα ἐν Ρουμανίᾳ, ἐνθουσιάζουσα διὰ λαμπρῶν πατριωτικῶν ἄρθρων της, δημοσιευομένων εἰς τοὺς *Συλλόγους* τοῦ Βουκουρεστίου, τὸ ἐν Ρουμανίᾳ Ἑλληνικὸν κοινόν, σύζυγος ἀγαθὴ καὶ εὐγενής, μήτηρ τέκνων, ἀνατρεφομένων, ὅπως τοιαῦται μητέρες εἰξεύρουσι νὰ ἀνατρέφωσι τὰ τέκνα των. Ἡ Καλλιόπη Κυριακίδου, ἀρίστας μεταφράσεις καὶ πρωτότυπα ἔργα δημοσιεύουσα καὶ ἀνατρέφουσα μόνη τὸν μονογενῆ υἱόν της, σύζυγος δὲ ἀγαθὴ καὶ εὐγενής, καὶ τόσαι ἄλλαι, ἃς ἀδυνατοῦμεν νὰ ἀπαριθμήσωμεν ἐνταῦθα, εἶναι τὰ φιλολογικὰ *τέρατα* τοῦ *προοδευτικοῦ* συμπολίτου μας, ὅστις ταλανίζει τὴν οἰκογένειαν καὶ τὰ γράμματα, καὶ τοὺς μέλλοντας συζύγους — τὰ τρία τέταρτα τῶν γραφουσῶν εἶναι ἔγγαμοι καὶ μητέρες τέκνων — καὶ τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν πατρίδα, διότι τρέφει τοιαῦτα τέρατα εἰς τοὺς κόλπους της.

Ὁ κύριος αὐτός, φιλελευθερώτερος τῶν ἀπολυταρχῶν ἀνδρῶν τῆς τουρκοκρατικῆς ἐποχῆς δὲν ὡμίλησε περὶ γυναικωνίτου καὶ κιγκλιδωτῶν παραθύρων, ἀλλὰ θέλει τὴν γυναῖκα σκεπτομένην διὰ τῆς καρδίας μόνον, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης πνευματικῆς ἱκανότητος, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης μορφώσεως, ἵνα καθιστᾷ καὶ τὸν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα της εὐτυχῆ.

Παράδοξοι σκέψεις, ἃς ἕκαστος εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἐκδηλοῖ, διὰ τρόπου ἁβροῦ ἢ σκαιοῦ, εὐγενοῦς ἢ βαρβάρου, ἀδιάφορον, ἀναλόγως πάντοτε πρὸς τὸ σέβας, τὸ ὁποῖον ἐδιδάχθη ἐσυνείθισε νὰ ἀπονέμῃ πρὸς τὴν γυναῖκα.

Τὸ εὐχάριστον καὶ διὰ τὴν οἰκογένειαν καὶ διὰ τὴν πρόοδον, καὶ διὰ τὰς γραφούσας γυναῖκας καὶ διὰ τὴν πατρίδα, εἶναι ὅτι εἰς τὴν κοινωνίαν μας, τὴν μόλις καὶ πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τοῦ βαρβαρικοῦ ζυγοῦ ἐλευθερωθεῖσαν, εὐάριθμοι καὶ μετρούμενοι ἐπὶ τῶν δακτύλων εἶναι οἱ σκεπτόμενοι ἔτι ὡς ὁ ἐν λόγῳ κύριος καὶ ἐκφέροντες μετὰ τόσον ἀπροκαλύπτου τόλμης τὰς σκέψεις των. Οὗτοι καταδικάζουσι κατ' ἀρχὴν πᾶν ὅ,τι συντελεῖ εἰς τὴν πρόοδον καὶ ζωογονεῖ καὶ ἐνισχύει τὴν πρὸς τὸ ἀληθές, τὸ καλόν, τὸ μέγα, τὸ δίκαιον βαδίζουσαν κοινωνίαν.

Δὲν ἠθέλομεν δὲ ἀπαντήσει εἰς τὰς ὕβρεις τοῦ κυρίου τούτου, διότι αἱ γυναῖκες δὲν ἀπαντῶσιν εἰς ὕβρεις. Ἀλλὰ ἡ συνέντευξίς μας μετὰ τοῦ συντάκτου τοῦ *Ἄστεως*, κατὰ παράκλησιν τοῦ ὁποίου μετριοφρόνως καὶ ἄνευ περιαυτολογίας καὶ ἀξιώσεων ἐξεθέσαμεν τὰ κατὰ τὴν γυναικείαν ἀνάπτυξιν τῶν Ἑλληνίδων, προὐκάλεσε τὸ ὑβρεολόγιον τοῦ εὐγενοῦς ἀνδρὸς κατὰ ἑκατοστύος σεβαστῶν γυναικῶν. Θεωροῦμεν λοιπὸν καθῆκον μας νὰ ἱκανοποιήσωμεν τὰς ὑβρισθείσας μεθ' ἡμῶν κυρίας, καταδεικνύουσαι ἐν σειρᾷ ἄρθρων τὸ πεπλανημένον τῶν σκέψεών του καὶ ἀποδείξωμεν, ὅτι οἱ τίτλοι οἱ ἀποδοθέντες εἰς τὰς γυναῖκας ταύτας, δύνανται νὰ χρησιμοποιηθῶσιν ἄλλως καταλληλότερον ἐὰν ὁ κύριος οὗτος νομίζῃ ἀπολύτως ἀναγκαῖον νὰ τοὺς χρησιμοποιήσῃ.

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ ΤΟΥ ΜΑΛΕΑ

«Εἶναι καρδιὲς ὅπου πονοῦν καὶ
κανενὸς δὲν λένε»
(δημῶδες)

Τίς δὲν γνωρίζει, ἔστω καὶ ἐξ ἀκοῆς, τὸν *Κάβο Μαλιᾶ*, τὸ φόβητρον τῶν ναυτικῶν, τὸ προκατακλυσμιαῖον αὐτὸ μεγαθήριον, τὸ καταβροχθίζον πλοῖα καὶ ἀνθρώπους;

Κεῖται ἐκεῖ, κατὰ τὸ νοτιανατολικὸν ἄκρον τῆς Πελοποννήσου, ἀπέναντι τῆς ἀτέρμονος ἐκτάσεως τῆς Μεσογείου, μὴ ἀποκάμνων νὰ πυλαίῃ κατὰ τῶν ἀφροστεφῶν κυμάτων καὶ τῶν μανιωδῶν καταιγίδων.

Ὁ κατὰ πρῶτον περιπλέων τὴν Πελοπόννησον διακαίεται ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ ἴδῃ τὸ περίπυστον αὐτὸ τέρας, τὸν μεγαλουργὸν αὐτὸν ἥρωα σπαραξικαρδίων τραγῳδιῶν, περὶ ὧν ἤκουσε νὰ ὁμιλῶσι. Φαντάζεται αὐτὸν μέγαν, κύκλωπα ἢ ἑκατόγχειρα, καὶ περιβάλλει αὐτὸν διὰ τῆς μαγικῆς ἐκείνης αἴγλης, δι' ἧς ἄλλοτε, κατὰ τὴν παιδικήν μας ἡλικίαν, ἐλαμπρύνομεν τοὺς ὑπερανθρώπους ἥρωας τῶν χαριεστάτων παραμυθίων τῆς πατρίδος μας.

Ἀλλὰ καὶ ἡ προσδοκία αὕτη, ὡς αἱ πλεῖσται τοῦ ἀνθρώπου προσδοκίαι, δὲν ἀργεῖ νὰ ματαιωθῇ πρὸ τῆς πεζῆς πραγματικότητος· διότι ὁ Μαλέας ἐκτὸς τῆς φήμης του δὲν ἔχει τίποτε τὸ ποιητικόν. Οὔτε πόρρωθεν δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸ μεγαλεῖον καὶ τὸ κάλλος τῶν δύο ἄλλων ἀκρωτηρίων τῆς Λακωνίας, τοῦ Ταινάρου καὶ τοῦ Γρόσσου. Εἶναι ἄσχημος τις καὶ σκυθρωπὸς βράχος, μικρὸν τῆς ἄλλης παραλίας ἐντὸς τῆς θαλάσσης προέχων. Θὰ ἦτο ἄμοιρος πάσης βλαστήσεως, ἂν ἐντὸς τῶν ρωγμῶν του δὲν ἐφύοντο χόρτα τινὰ καὶ ἀχάριτες θάμνοι, πρεπωδέστατα στολίσματα τῆς ἀγρίας ἀσχημίας του.

Ἀλλ'αἴνιγμα ἐκτίθεται εἰς τὰ βλέμματα τοῦ παρατηρητοῦ ἅμα ὡς προκύψῃ ἐνώπιόν του ὁ φοβερὸς βράχος· οἰκίσκος τις καὶ παρ'αὐτὸν ἐκκλησίδιον λευκάζουσι παρὰ τὴν παραλίαν ἐσχατιὰν τοῦ Μαλέα. Προτείνει ἀμέσως εἰς ἑαυτὸν τὴν ἐρώτησιν, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ κατοικῆται ὑπὸ ἀνθρωπίνου ὄντος ὁ ἄγριος καὶ τρομερὸς αὐτὸς τόπος; ἡ δὲ φαντασία του ἀναπλάττει τὰς συγκεχυμένας ἐν αὐτῷ ἀναμνήσεις τῶν παλαιῶν τοῦ λαοῦ μυθικῶν διηγήσεων, περὶ ἀπροσίτων τόπων κατοικουμένων ὑπὸ ὑπερφυσικῶν κακοποιῶν ὄντων.

Καὶ ὅμως ὁ μόνος τοῦ Μαλέα κάτοικος, δὲν εἶναι βεβαίως κακοποιὸν ὄν. Εἶναι ἐρημίτης μισάνθρωπος, ἐκλέξας τὸν μισάνθρωπον βράχον ὡς κατοικίαν καὶ τάφον του. Οὐδέποτε ἐκπίθεται εἰς τὰς ὄψεις τῶν παραπλεόντων καὶ παρίσταται ἀπαθὴς θεατὴς τρομακτικῶν ναυαγίων, κωφεύων εἰς τῶν πνιγομένων τὰς κραυγάς, τὰς ἀντίληψιν αἰτούσας. Συντηρεῖται ἀναμφιβόλως ἐκ χόρτων, ἅτινα θὰ συλλέγῃ ἀναρριχώμενος εἰς τὸ ἀκρωτήριον, καὶ ἰχθύων, τοὺς ὁποίους θὰ ἁλιεύῃ εἰς τὴν παραλίαν. Ἐνίοτε εὐσεβεῖς ναῦται διερχομένων πλοίων τῷ ἀφίνουσιν ἐπὶ τῆς παραλίας τροφὰς καὶ ἄλλα τοῦ βίου χρειώδη, ἀναλαμβανόμενα μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσίν των. Πράττουσι δὲ τοῦτο ἐν τῇ πεποιθήσει, ὅτι ἐκπληροῦσι θρησκευτικὸν καθῆκον, οἱονεὶ θυσίαν ἐξευμενίσεως. Θύοντες τῷ δυσμενεῖ θεῷ Μαλέᾳ, ἡ πρὸς τὸν ὁποῖον φρίκη των ἐνέχεται εἰς τὸ δημῶδες τοῦτο δίστιχον:

Κάβο Μαλιᾶ, Κάβο Μαλιᾶ,
βοήθα Χριστὲ καὶ Παναγιά!

Τίς οἶδε ποία κοινωνικὴ τριχυμία ἔρριψε τὸν ἠθικὸν τοῦτον ναυαγὸν ἐπὶ τῆς ἀξένου ἐκείνης παραλίας! Τίς οἶδε ποίας σπαρακτικῆς τραγῳδίας ὑπῆρξεν ὁ ἥρως, ἡ ποίας ἀνθρωπίνης ἀδικίας τὸ οἰκτρότατον θῦμα! Τίς οἶδεν ὁποίας ὀδύνας καὶ μυστήρια ἐγκρύπτει τὸ παρελθόν του!

Κοινῶς ἐξηγεῖται ἡ ἀπὸ τοῦ κόσμου ἀπομάκρυνσις τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὡς ὑπερβάλλων θρησκευτικὸς φανατισμός, οὐδεὶς ὅμως ὑπάρχει, ὁ δυνηθεὶς νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ ἄδυτα τῆς ζωῆς του. Ἴσως ὁ ἔρως, ἴσως ἡ τιμή, ἴσως ἡ ἀποστροφὴ καὶ βδελυγμία πρὸς τοὺς κακοὺς ὁμοίους του ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ θραύσῃ τοὺς ἰσχυροτάτους δεσμοὺς τοὺς συνέχοντας αὐτὸν μετὰ τοῦ κόσμου. Ἴσως ἡ ἀπώλεια φιλτάτων ὄντων, ἡ στέρησις παντὸς ὅ,τι πολύτιμον εἶχεν ἐπὶ γῆς, κατέστησεν αὐτὸν ἀπέλπιδα, μονομανῆ, ἀναίσθητον.

Ἀποχωρισθεὶς τῆς μετὰ τῶν ὁμοίων του ἐπικοινωνίας παρεδόθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ θεοῦ καὶ εὑρίσκει ἴσως ἐν τῇ ἐκστάσει τῆς θρησκευτικῆς λατρείας τὴν παρηγορίαν τῶν ἠθικῶν πόνων του.

Ἀλλὰ ἀφοῦ ἑκουσίως ἀπεσπάσθη τὸ σῶμά του ἀπὸ τῆς κοινωνίας, εἶναι δυνατὸν ν' ἀπεχώρησε καὶ τὸ πνεῦμά του καὶ νὰ μὴ ἐξανίσταται ἐνίοτε ἐν αὐτῷ ὁ κοινωνικὸς ἄνθρωπος κατὰ τοῦ φυσικοῦ ἀνθρώπου; Ἢ ὅταν καθήμενος κατὰ τὰ, μαγικὰς νύκτας τοῦ θέρους ἐπὶ τῆς βραχώδους παραλίας, ἀτενίζῃ τὸν ἀχανῆ πόντον κατοπτρίζοντα τὰς μυριάδας τῶν ἀστέρων,εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ σαγηνεύηται ἡ καρδία του ὑπὸ τοῦ κάλλους τῆς φύσεως καὶ νὰ μὴ σκέπτηται,ὅτι ἡ ὡραία, ἡ ποιητικὴ αὕτη θάλασσα δὲν ἐδημιουργήθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἵνα τῷ χρησιμεύσῃ ἀποκλειστικῶς ὡς φραγμὸς κατὰ τῆς κοινωνίας! Κατὰ τὰς μακρὰς ἄρα καὶ μαύρας νύκτας τοῦ χειμῶνος, ὅταν ὁ ὑετὸς πλήττῃ τὴν στέγην τῆς ταπεινῆς του κατοικίας, τὰ κύματα ἐφορμῶσι μανιώδη καὶ φθάνουσι μέχρις αὐτῆς, ὁ δὲ κεραυνὸς βρυχᾶται ἐπὶ τῶν ὑπερκειμένων κορυφῶν, εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ διαμαρτύρηται ἡ ψυχή του κατὰ τῆς ἑκουσίου καθείρξεώς του, νὰ μὴ αἰσθάνηται τὴν ἀνάγκην τῆς παρουσίας ὁμοίων του καὶ νὰ μὴ ἀναπολῇ τὸ θάλπος τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας καὶ τὴν περιζ αὐτῆς συναγειρομένην ὁμήγυριν φιλτάτων προσώπων! Ποσάκις ἄρα ἡ θέα τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἐπιβαινόντων παραπλέοντος πλοίου δὲν διήγειρεν ἐν αὐτῇ κλύδωνα αἰσθημάτων καὶ ἀναμνήσεων καὶ δὲν τῷ ἀνεγέννησε τὸν πόθον τῆς εἰς τὴν κοινωνίαν ἐπανόδου!

Λιποτάκτης τοῦ κόσμου ὁ ἄνθρωπος οὗτος μετὰ τοῦ θεοῦ μόνον ἀναστρέφεται καὶ μετ'αὐτοῦ συνδιαλέγεται, κατὰ τὰς προσευχάς του, ἀφοῦ ἄλλως κατεδίκασεν ἑαυτὸν εἰς στυγερὰν ἀφασίαν. Φυγὼν μακρὰν τῶν ἀνθρώπων, δὲν ὑπόκειται πλέον οὔτε εἰς τοὺς κοινωνικούς, οὔτε εἰς τοὺς πολιτικοὺς νόμους, οὐδεμίαν δὲ γνῶσιν λαμβάνει τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν κοινωνικῶν γεγονότων.

Δυνατὸν ὅμως νὰ ποικίλληται ἐνίοτε ἡ μοναξία του καὶ νὰ ταράττηται ἡ ἐν τῇ κατοικίᾳ του νεκρικὴ ἐρημία. Ἴσως εὔσπλαγχνός τις χελιδὼν νὰ ἔχῃ κτίσῃ ὑπὸ τὴν στέγην του τὴν διαρκῆ φωλεάν της, ὅπου ἐπιστρέφουσα κατ'ἔτος τῷ ἀναγγέλλει τῆς ἀνοίξεως τὴν ἄφιξιν καὶ τῆς τρικυμίας τὴν παῦσιν. Ἱλαρότης τότε θὰ διαχέηται εἰς τὸ ἀνιαρὸν ἐκεῖνο ἐνδιαίτημα, ἐκ τῶν εὐφροσύνων τερετισμῶν τοῦ χαρίεντος πτηνοῦ, χαρᾶς δὲ μειδίαμα θὰ ἐπανθῇ εἰς τοῦ ἐρημίτου τὸ ἀγέλαστον στόμα.

Ἡμέραν τινὰ ὁ θάνατος θὰ ἐνθυμηθῇ τὸν ἐρημίτην. Ἡ ταπεινή του κατοικία θὰ μεταβληθῇ εἰς τάφον του, εἰς δὲ τοὺς κόρακας καὶ τὰ ὄρνεα τοῦ Μαλέα, ὡς πανδαισία θὰ χρησιμεύσῃ τὸ ἄκλαυστον πτῶμά του!

Ἀρεόπολις τῇ 2 Ἀπριλίου 1893.

Εὐαγγελία Καπετανάκου

ΕΙΣ ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ

Ὑπάρχουσιν ἀντικείμενα, τῶν ὁποίων συνηθέστατα γίνεται χρῆσις, τὰ ὁποῖα καθημερινῶς βλέπομεν καὶ ὅμως σπανίως ἔχομεν τὴν περιέργειαν νὰ ἐξετάσωμεν ὁποίαν τινὰ ἔσχον τὴν ἀρχήν, ἂν καὶ ἡ ἐξέτασις αὕτη ἀποβαίνει λίαν ὠφέλιμος, διδάσκουσα πολλὰ τὰ καλά.

Τοιοῦτό τι ἀντικείμενον εἶναι καὶ ὁ δακτύλιος, τὸ τόσῳ κοινὸν τοῦτο κόσμημα. Ὅλαι σχεδὸν τὴν σήμερον φέρομεν δακτυλίους ἀπὸ τῆς ἀριστοκράτιδος μέχρι τῆς τελευταίας χωρικῆς, ἀπὸ τῆς πλουσιωτάτης μέχρι τῆς πτωχῆς ἐργάτιδος, ἥτις χάριν αὐτοῦ θυσιάζει μέρος τοῦ δι' ἱδρῶτος κερδηθέντος ἄρτου της. Ἡ μόνη διαφορὰ ἔγκειται ἐν τῷ ὅτι διὰ μὲν τὴν πρώτην εἶναι μέσον ἐπιδείξεως, ἐν ᾧ διὰ τὴν ἄλλην ἱκανοποίησις ἀθῶας φιλαρεσκείας, μικρὰ ἀπόλαυσις ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τόσας στερήσεις. Τὴν μὲν μόλις ἱκανοποιεῖ ἐλλείψει ἄλλου ὁ ἀδάμας καὶ ὁ χρυσὸς ἐν τῇ ματαιοδοξίᾳ της, ἐν ᾧ διὰ τὴν ἄλλην ἡ ὕαλος καὶ ὁ ὀρείχαλκος θεωροῦνται ἀρκετὰ διὰ νὰ κοσμήσωσι τὰς ἐργατικάς της χεῖρας. αἵτινες εἶναι ἴσως ἄξιαι κρείττονος τύχης. Εἶναι κοινότατον κόσμημα, μεθ' ὅλην ὅμως τὴν κοινότητά του ταύτην ἔσχε καὶ αὐτὸ τὴν ἀκμήν του, τὴν ἀριστοκρατικήν του, ἐὰν μοὶ ἐπιτρέπηται ἡ ἔκφρασις, περίοδον· ἔχει τὴν ἱστορίαν του, ἣν καὶ ἐπιχειρῶ νὰ συνοψίσῳ ἐξ ὅσων εἰδήσεων ἠδυνήθην νὰ περισυλλέξω, ἐλπίζουσα ὅτι παρέχω τερπνὸν καὶ εὐχάριστον μελέτημα εἰς τὰς φίλας ἀναγνωστρίας τῆς ἀγαπητῆς ἐφημερίδος.

Εἶπον ὅτι ἔσχε τὴν ἀρχήν του καὶ αὕτη εἶναι πολὺ δύσκολος νὰ ὁρισθῇ, καθόσον ἐξ ὅλων πειθόμεθα ὅτι ἀνήκει εἰς ἐποχὴν πολὺ μεμακρυσμένην, περὶ τῆς ὁποίας οὐδὲν γνωστὸν καὶ ἀκριβὲς ὑπάρχει· τὸ μόνον βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ χρῆσίς του ἦν γνωστὴ παρά τε τοῖς Αἰγυπτίοις καὶ Ἑβραίοις καὶ τοῖς ἀρχαιοτάτοις Ἕλλησι, πρὸ τῶν ὁποίων θὰ ὑπῆρξαν ἀναμφιβόλως ἄλλοι, εἰς οὓς ὀφείλεται ἡ πρώτη κατασκευὴ τοιούτων κοσμημάτων, πλὴν περὶ τούτου οὐδὲν γινώσκομεν. Ἐν τούτοις ὑπάρχουσιν οἱ ἀνάγοντες τὴν πρώτην ἀρχὴν τῶν δακτυλίων εἰς τὴν λίαν μεμακρυσμένην ἐποχήν, τὴν ἐπιλεγομένην τοῦ σιδήρου, τὴν ἐποχὴν δηλ. καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος ἐγένετο κύριος τῶν μετάλλων, ἀνακαλύψας τὴν χρῆσιν αὐτῶν καὶ ἐφαρμόσας ταύτην εἰς τὰς βιωτικάς του ἀνάγκας. Τοῦτο δὲν εἶναι ἀπίθανον· ἄλλως τε εἰς οἱανδήποτε ἐποχὴν καὶ ἔθνος καὶ ἂν ἀποδοθῇ καὶ ἀναχθῇ, ἡ πρώτη αὐτοῦ ἀρχὴ μένει πάντοτε σκοτεινή, ἐλλείψει ἱστορικῶν μαρτυριῶν, καὶ μόνον νὰ εἰκάσωμεν δυνάμεθα ὅτι οἱ πρῶτοι δακτύλιοι κατεσκευάσθησαν ἐξ ὀρειχάλκου ἢ σιδήρου, ἀφ' οὗ ταῦτα εἶναι τὰ πρῶτα μέταλλα ἅτινα ἐχρησιμοποίησεν ὁ ἄνθρωπος, ὡς μᾶς διδάσκει ἡ ἱστορία του.

Τὰς πρώτας εἰδήσεις περὶ δακτυλίων εὑρίσκομεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν Αἰγυπτίων, οἵτινες εἶναι εἷς τῶν ἀρχαιοτέρων λαῶν ὅσων ἡ ἱστορία εἶναι γνωστὴ εἰς ἡμᾶς. Ἐκεῖ, ὡς καὶ ἐν τῇ Γενέσει, βλέπομεν τὸ πρῶτον, ὅτι ὁ Φαραὼ ἔδωκε τὸν βασιλικόν του δακτύλιον εἰς τὸν Ἰωσὴφ διὰ νὰ δείξῃ ὅτι τὸν περιέβαλλε μὲ βασιλικὴν ἐξουσίαν, ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται ὄχι μόνον ὅτι ἡ χρῆσις αὐτοῦ ἦν γνωστή, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἦτο σύμβολον ἐξουσίας, ἰσχύος, ἴσως ἴσως δὲ καὶ ἀριστοκρατίας, ὅπερ παρατηρεῖται καὶ παρ' ἄλλοις ἔθνεσιν.

Οἱ Ἑβραῖοι ἐπίσης ἔφερον δακτυλίους καὶ τοῦτο μανθάνομεν ἐκ τῆς ἱστορίας των, καθ' ἣν, ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ εὑρισκόμενοι, ἔτηξαν καὶ δακτυλίους μετὰ τῶν λοιπῶν κοσμημάτων αὐτῶν καὶ τῶν γυναικῶν των, διὰ νὰ κατασκευάσωσι τὸν χρυσοῦν μόσχον· πιθανὸν ὅμως καὶ οὗτοι νὰ τοὺς παρέλαβον παρὰ τῶν Αἰγυπτίων παρ' οἷς ἡ χρῆσις αὐτοῦ ἦν πολὺ ἀρχαιοτέρα.

Ὅσῳ πλὴν γνωστοὶ καὶ ἂν ἦσαν παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις λαοῖς, εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ὀφείλεται ἡ τελειοποίησίς των καὶ ἡ ὑπὸ ἔποψιν τέχνης ἀκμή των, διότι, ὅπως εἰς ὅλα ἐν γένει, καὶ εἰς τοῦτο, ὡς θὰ ἴδωμεν, ἀπετυπώθη ἡ καλαισθησία καὶ θεία τέχνη τῶν προγόνων μας, ἐκ μόνον τῶν λειψάνων τῆς ὁποίας δυνάμεθα νὰ σχηματίσωμεν ἰδέαν τινὰ τοῦ ἀπολύτως καλοῦ ὅπως, τὸ ἠννόουν ἐκεῖνοι καὶ ὅπως τὸ ἀντελαμβάνετο ἐκείνων ἡ μεγαλοφυία.

Εἶναι πλέον ἢ βέβαιον ὅτι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἦν γνωστὴ ἡ χρῆσις τοῦ κοσμήματος τούτου καὶ μάλιστα ἀπὸ τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς, καθόσον ὄχι μόνον ἡ ἱστορία μας, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ μυθολογία ἀναφέρει περὶ αὐτοῦ· πράγματι ὅλαι γνωρίζομεν τὸν μῦθον καθ' ὃν, ὅταν ὁ Ζεὺς κατεδίκασε τὸν Προμηθέα καὶ τὸν προσέδεσε δι' ἁλύσεων ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, ἐπέβαλε σύναμα εἰς αὐτὸν νὰ φέρῃ δακτύλιον, ὅστις νὰ τῷ ὑπενθυμίζῃ ὅτι εἶναι δεσμώτης του. Ἐκ τούτου καθίσταται προδηλότατον ὅτι ἦτο γνωστὴ ἡ χρῆσις του, πρὸς τούτοις δὲ ὅτι ἦτο καὶ σύμβολον ὑποταγῆς καὶ δεσμοῦ. Ἐνῷ ὅμως ἐν τῇ μυθολογίᾳ γίνεται μνεία αὐτοῦ, ὁ Ὅμηρος οὐδαμοῦ ἀναφέρει τι, περὶ τοῦ δακτυλίου ἂν καὶ εἶναι βέβαιον ἐκ τῶν ὑστέρων ὅτι εἰς τὰς Μυκήνας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του καὶ πρὸ ἀκόμη τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἦτο γνωστός, ἀλλ' ὁ Ὅμηρος ψυχολογικώτατος πάντοτε, εἴτε περὶ κάλλους εἴτε περὶ δώρων πρόκειται, ἀφίνει εἰς τὸν ἀναγνώστην νὰ σχηματίσῃ διὰ τῆς φαντασίας του καὶ κατὰ τὰς κλίσεις του ἰδέαν περὶ αὐτῶν· ὥστε οὐ μόνον ἦτο γνωστός, ἀλλ' ἀποδεικνύεται ἐξ ἄλλων καὶ τὸ ἑξῆς περίεργον. ὅτι καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ὡς καὶ οἱ ἄλλοι λαοὶ ἀπέδωκαν εἰς τὸν δακτύλιον μεγάλην σπουδαιότητα καὶ σημασίαν θεωροῦντες τοῦτον ὡς σύμβολον ὁτὲ μὲν ἐξουσίας, ὁτὲ δὲ δεσμοῦ καὶ ἄλλοτε ὑποταγῆς καὶ ἐξαρτήσεως, ὅπερ παρατηρεῖται καὶ ἐν πολὺ μεταγενεστέρᾳ ἐποχῇ, τῇ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅστις ἀποθνήσκων ἔδωκεν εἰς τὸν Περδίκκαν τὸν δακτύλιόν του, δεικνύων οὕτω ὅτι αὐτὸν ἐξέλεγεν ὡς διάδοχόν του. Καὶ ἐπὶ τῆς Ρωμαϊκῆς δὲ ἐποχῆς βλέπομεν, ὅτι εἰς τοὺς θριαμβεύοντας, τοὺς πρέσβεις καὶ εἰς τοὺς παρέχοντας ἐκδουλεύσεις εἰς τὸ κράτος ἐδίδετο δακτύλιος κατ' ἀρχὰς μὲν σιδηροῦς, βραδύτερον δὲ χρυσοῦς· ἀλλ' οἱ Ρωμαῖοι, ὅπως τὰ πλεῖστα, παρέλαβον καὶ τοῦτο ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, εἰς οὓς ὀφείλεται μέγα μέρος καὶ τῆς σημερινῆς ἀκόμη προόδου. Ὄντως δὲ εἶναι κατάδηλον, ὅτι καὶ τὸ κόσμημα τοῦτο ἐτελειοποίησαν οἱ εἰς τὰ πάντα προσδώσαντες τὸν τύπον τοῦ καλοῦ πρόγονοί μας· εἶναι μάλιστα σχεδὸν βέβαιον, ὅτι πρὸ αὐτῶν τὸν δακτύλιον ἀπετέλει ἁπλοῦς κρίκος μετάλλινος, ἄτεχνον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατασκεύασμα βαρβάρων λαῶν, καὶ ἀπόδειξις οἱ μέχρις ἡμῶν περισωθέντες ἑλληνικοὶ δακτύλιοι, οἵτινες εἶναι ἀληθῆ ἀριστοτεχνήματα, πρότυπα καλαισθησίας, τέχνης καὶ λεπτότητος, ἐν ᾧ οἱ αἰγυπτιακοὶ καὶ ἄλλοι ὑπολείπονται κατὰ πολύ, ὄντες ἀτελέστατοι, ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τούτου εἶναι πασίγνωστον, ὅτι οὐδεὶς τοιοῦτος ἔχων ἀξίαν τινὰ ἀνευρέθη, μὴ ἀνήκων εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἢ Ρωμαϊκὴν τέχνην, ἥτις εἶναι πάλιν Ἑλληνική, καθόσον Ἕλληνες τεχνῖται εἰργάζοντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ ἐν Ρώμῃ μετὰ τὴν παρακμὴν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ὥστε ἀπὸ οἱονδήποτε καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι τοὺς παρέλαβον οἱ Ἕλληνες, αὐτοὶ καὶ μόνοι τοὺς ἐτελειοποίησαν καὶ εἰς ἐκείνους ὀφείλεται καὶ τοῦτο, ὅπως πᾶν καλὸν καὶ ὑψηλόν. Ἀπεκάλουν δὲ οἱ πρόγονοί μας δακτυλίους μὲν τὸ κόσμημα ἐν γένει, σύμβολα δέ, τοὺς ἔχοντας λίθους ἐγγλύφους ἢ κεχαραγμένας συμβολικὰς παραστάσεις ἐπὶ τοῦ μετάλλου αὐτῶν δακτυλίους, οἵτινες καὶ ἐχρησίμευον καὶ ὡς σφραγῖδες, δι' ὧν ἐσφραγίζοντο τὰ ἔγγραφά των, τὰ συμβόλαια, τὰ βαλάντια καὶ πᾶν ὅ,τι ἤθελον νὰ ἐξασφαλίσωσιν.

Οἱ Ρωμαῖοι παραλαβόντες ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας τὴν τέχνην κατ' οὐδὲν συνετέλεσαν πλέον πρὸς τελειοποίησιν αὐτῆς μιμηθέντες μόνον ἐκείνους. Ἀλλ' ἂν οἱ Ἕλληνες ἀνήγαγον εἰς ἀληθῆ τέχνην τὴν κατασκευὴν δακτυλίων καὶ ἰδίᾳ τῶν συμβόλων, εἰς τοὺς Ρωμαίους ὀφείλεται ἡ δι' αὐτῶν ἀπονομὴ τίτλων καὶ ὁ δι' αὐτῶν καθορισμὸς τῶν κοινωνικῶν τάξεων, ὡς ἐκ τοῦ μετάλλου, ἐξ οὗ ἐπετρέπετο νὰ εἶναι οὗτος κατεσκευασμένος. Ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων, ὅτε ἡ πολυτέλεια ἔφθασεν εἰς τὸν ὕψιστον βαθμόν, κατηργήθη βαθμηδὸν πᾶσα διάκρισις καὶ ὄχι μόνον ἔφερον ὅλοι καὶ εἰς ὅλους τοὺς δακτύλους, ἀλλὰ καὶ τὰ εἴδη αὐτῶν ἐπολλαπλασιάσθησαν ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε καὶ δι' ὅλας τὰς φάλαγγας τῶν δακτύλων κατεσκευάζοντο τοσοῦτον καὶ ἐτροποποιοῦντο πλέον κατὰ τὴν φαντασίαν ἑκάστου, ἐν ᾧ πρότερον πᾶς τις ὤφειλε νὰ φέρῃ τοιοῦτον ἐξ ὡρισμένου μετάλλου κατὰ τὴν κοινωνικὴν τάξιν εἰς ἣν ἀνῆκε. Κατάφορτοι δὲ πλέον ἐκ πολυτίμων λίθων κατεσκευάζοντο καὶ ὀγκωδέστεροι ἐπὶ τὸ πολυτελέστερον καὶ πολυτιμότερον καὶ ὡς τοιοῦτοι ἱστορικοὶ πολύτιμοι δακτύλιοι ἀναφέρονται δύο κυρίως, ὁ τῆς Φαυστίνας καὶ Δομιτίας, οἵτινες ἐστοίχισαν περὶ τὰ δύο ἑκατομμύρια. Ἔκτοτε ἀποβάλλον βαθμηδὸν πᾶσαν σπουδαιότητα τὸ κόσμημα καθίσταται κοινόν, οὐδεμίαν διάκρισιν συνεπαγόμενον τάξεως κοινωνικῆς, ὅπως τὴν ἐννόουν οἱ Ρωμαῖοι καὶ φέρεται ἀδιακρίτως παρὰ πάντων.

Περίεργος εἶναι ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐφέροντο οἱ δακτύλιοι, ὡς διαφέρων παρ' ἑκάστῳ λαῷ. Οὕτως, ἐν ᾧ οἱ Ἑβραῖοι ἔφερον τὸν δακτύλιον εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα, οἱ Ἕλληνες καὶ Ρωμαῖοι τὸν ἔφερον εἰς τὴν ἀριστερὰν· οἱ πρῶτοι μάλιστα καὶ εἰς τὸν τέταρτον δάκτυλον, ὅστις ἐκαλεῖτο καὶ δακτυλιώτης. Ὥστε ἡμεῖς πράττομεν πολὺ ὀρθῶς φέρουσαι τὸ κόσμημα τοῦτο εἰς τὸν δακτυλιώτην, ἂν καὶ παρ' ἡμῖν ἀγνοῶ κατὰ πόσον γίνεται ὡς πρὸς τοῦτο διάκρισις δεξιᾶς καὶ ἀριστερᾶς χειρός· ὑπάρχει ὅμως ἀρκετὰ ἀρχαία παράδοσις, καθ' ἣν τοὺς δακτυλίους τῶν ἀρραβώνων, ὧν ἡ ἀνταλλαγὴ εἶναι ἐπίσης ἀρχαῖον ἔθιμον, ἔφερον εἰς τὸν δακτυλιώτην τῆς ἀριστερᾶς χειρός, ὅστις ἐθεωρεῖτο, ὡς ἔχων ἄμεσον συνάφειαν μετὰ τῆς καρδίας. Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ τῶν ἀρραβώνων δακτύλιοι ἐν ἀρχῇ ἦσαν σιδηροῖ, ἔχοντες σφενδόνην ἐκ μαγνήτου, ὅστις ἦτο τὸ σύμβολον τῆς ἀμοιβαίας συμπαθείας τῶν συζύγων· πλὴν καὶ αὐτοὶ μετεβλήθησαν ἐπὶ τὸ πολυτελέστερον, τίς οἶδε δὲ τίνας παραλλαγὰς θὰ ὑποστῇ ἀκόμη τὸ ἐπὶ τόσους αἰῶνας τόσας χεῖρας κοσμῆσαν μικρὸν τοῦτο κόσμημα.

Μυτιλήνη τῇ 6 Ἀπριλίου 1893.

Σοφία Ρεστέν.

ΕΞΕΔΟΘΗ
Η ΟΙΚΙΑΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΥΝΘΕΤΡΙΑΙ

Δὲν ἀγαπῶμεν ποσῶς τὴν μουσικὴν τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ τῆς φιλανθρωπίας, διότι δὲν παρήγαγε μέχρι σήμερον οὐδὲν ἔργον ἄξιον λόγου. Ἡ μόνη γυνὴ ἡ ἐπιδοθεῖσα καὶ θριαμβεύσασα εἰς τὸν κλάδον τοῦτον τῆς Τέχνης, εἶναι ἡ δεσποινὶς Αὐγούστα Ὁλμές.

Πρὸ εἰκοσιπενταετίας περίπου ὁ ποιητὴς Emile Deschamps ὡδήγει εἰς προσκύνημα ἐν Βερσαλίαις πολυαρίθμους ἐπισκέπτας, ἵνα θαυμάσωσι νέαν τινὰ μοῦσαν, τὴν Αὐγουστίναν Ὁλμές. Ἦτο ὡραία ξανθὴ μὲ μαύρους ὀφθαλμούς, καὶ ὁ καιρὸς πλησίον της διήρχετο εὐχαρίστως, διὰ τοὺς ἀκούοντας καὶ θαυμάζοντας αὐτήν. Ἦτο ἔκτοτε τελεία κυμβαλίστρια καὶ συνέθετε ὡραίας μελῳδίας, ἃς ἔψαλλε μετὰ γλυκύτητος, αὐτὴ ἡ ἰδία συγγραφεὺς καὶ τῶν στίχων τῆς μουσικῆς της. Ἀλλ' ἡ μουσικὴ σύνθεσις ἐπεσκίασε πᾶσαν ἄλλην ἰδιοφυίαν τῆς νεαρᾶς μούσης καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἐν τοῖς διαφόροις διαμερίσμασι τοῦ οἴκου της, οὐδὲν ἄλλο ἔβλεπέ τις, ἢ κλειδοκύμβαλα.

Μεθ' ὅλην δὲ τὴν πολυπληθῆ ἀκολουθίαν τῶν θαυμαστῶν της, ἣν ἀπετέλουν πλεῖστοι ποιηταί, μαθηταί, φίλαι καὶ μαθήτριαι, ἡ νεαρὰ συνθέτις εἶχε τὸ σπάνιον θάρρος νὰ ἐργασθῇ σοβαρῶς καὶ μετ' ἐπιμονῆς καὶ νὰ καταστῇ ὅ,τι εἶναι σήμερον, τιμῶσα τὸ γαλλικὸν ὄνομα καὶ τὴν τέχνην. Ὁ πρὸς τὴν τέχνην ἔρως της ἐθριάμβευσεν ἰδιοτροπιῶν της τινῶν, εἰς ἃς τὴν εἶχεν ἐξωθήσει ἡ πολιτικὴ καὶ ὁ πατριωτισμός. Κατὰ τὸ 1867 ἐτόνισε τὰς *Τσιγγάνας της* καὶ μετὰ τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον ἔσχε τὴν ἰδέαν νὰ σχηματίσῃ μεγάλην καλλιτεχνικὴν αἴθουσαν. Ἀλλ' ὁ χρόνος τῇ ἀπέδειξεν, ὅτι τοιαῦται αἴθουσαι δὲν δύνανται νὰ καρποφορήσωσι καὶ ἡ δις Ὁλμὲς ἔμεινε μόνον μὲ τὸ κλειδοκύμβαλόν της, κέρδος μέγα τοῦτο καὶ δι' αὐτὴν καὶ διὰ τὴν τέχνην.

Ἡ δις Ὁλμὲς εἶναι ἡ διοργανώτρια τῶν πλείστων μουσικῶν ἑορτῶν ἐν Παρισίοις, ὡς γνωστὸν δέ, αὕτη εἶναι ἡ συνθέτις τοῦ ὡραίου ἐμβατηρίου, δι' οὗ ἐγένετο ἔναρξις τῶν ἐγκαινίων τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Γυναικείας ἐκθέσεως τῆς Βεατρίκης.

Πλὴν τῆς διασήμου ταύτης συνθέτιδος, πλεῖσται ἄλλαι γυναῖκες ἔγραψαν ὡραίας μουσικὰς συνθέσεις. Ἡ πριγκήπισσα de Lamballe, τῆς ὁποίας τὸ *Bouton de rose* ὑπῆρξεν ἀληθὲς ἀριστούργημα, ἀφῆκε συλλογὴν γλυκυτάτων μελῳδιῶν, περιπαθῶν καὶ ἀγροτικῶν. Ἡ βασίλισσα Ὀρτενσία πλήρης πάθους καὶ πολεμικῶν ὁρμῶν, συνέγραψε μουσικὰς σελίδας ἐφαμίλλους τῶν ὡραιοτέρων ἀρχαίων κωμικῶν μελοδραμάτων. Πλὴν τῆς εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον ἐπιδόσεώς της, ἔπαιζε καὶ ἄρπαν, μετὰ πολλῆς ἐμπνεύσεως καὶ τέχνης.

Ἄλλη γυνή, μὲ ἔκτακτον μουσικὸν τάλαντον, εἶναι ἡ κ. Κάϊλ, ἥτις ἄλλοτε συνέθεσεν ὡραίας ραψῳδίας, ὡς καὶ ὡραῖον δίπρακτον κωμικὸν μελόδραμα. Μετ' αὐτὴν διεκρίθησαν ὡς ἄρισται συνθέτριαι αἱ κ. Pauline Duchange, ἡ Λοΐζα Πουζέ, ἡ δις Bertin μὲ τὴν Ἐσμεράλδαν της, ἣν τόσον ἐνεκωμίασεν ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ καὶ ἡ βαρωνὶς Ρότσιλδ μὲ τὴν ὡραίαν σύνθεσίν της: *Si vous n'avez rien à me dire* καὶ

ἄλλα θελκτικὰ τεμάχιά της, καὶ τέλος ἡ κ. Montgomery ποιήτρια γλυκεῖα καὶ θαυμασία ἐν ταύτῳ συνθέτις.

Ἀλλ'ἡ ἡρωὶς τῶν ἡμερῶν τούτων, εἶνε ἡ ὑποκόμησσα de Grandval, ἥτις προέβη εἰς σύνθεσιν μελοδραμάτων, λειτουργιῶν, oratorios καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν Μεγάλην Παρασκευὴν ἐχειροκροτήθη ἐν τῷ νέῳ ἔργῳ της *Stabat*, τὸ ὁποῖον ἐξετελέσθη μετὰ βαθυτάτου θρησκευτικοῦ αἰσθήματος καὶ προδίδει ἔμπνευσιν ἐντελῶς ὑπέροχον.

Παρίσιοι **Ἄννα Μαρτέν.**

ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΝΥΜΦΟΥΣ ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Μεταξὺ τῶν πρὸς τὸ πριγκηπικὸν ζεῦγος τῆς Ρουμανίας γαμηλίων δώρων, συγκαταλέγεται καὶ τὸ ἐπὶ πρωτοτυπίᾳ διακρινόμενον τῆς βασιλίσσης τῆς Ρουμανίας, οὗ τὴν ἐξωτερικὴν κόσμησιν ἐπεξειργάσθη τεχνίτης τις ἐν Κολωνίᾳ. Ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁδοιπορικὴ ράβδος» ἡ βασιλικὴ ποιήτρια, ἡ περιφανὴς Κάρμεν - Σύλβα, συνέγραψεν ἐπὶ ἐλεφαντοστεοειδῶν μικρῶν πλακῶν, συμβουλὰς εἰς στίχους, δι'ὅλας τοῦ βίου τὰς περιστάσεις, συμπληρώσασα ταύτας δι'εἰκόνων.

Αἱ πλάκες αὗται ἑνοῦνται ἐν εἴδει βιβλίου κεκοσμημένου ἐξωτερικῶς δι' ἐγκαύστων (σμαλτωδῶν) ποικιλμάτων βυζαντιακοῦ ρυθμοῦ, καὶ δι'εἰκόνων ἐμβεβλημένων, ἃς τεμάχια ὑέλου καλύπτουν καὶ περιστέφουν σειραὶ ἀδαμάντων.

Τὸ πολύτιμον τοῦτο βιβλίον κεῖται ἐντὸς θήκης βυζαντιακοῦ ρυθμοῦ, κεκοσμημένης διὰ φιλιγράνης καὶ σμάλτου, ἧς τὰ ἄκρα ὑποβαστάζονται ὑπὸ ἐλεφαντοστεοειδῶν στηλῶν, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆς ἐν Κων]πόλει Ἁγίας Σοφίας, ταῦτα δὲ κεῖνται ἐπὶ τεσσάρων ἐλεφαντοστεοειδῶν λεόντων, περιβεβλημένων διὰ χρυσοῦ τὰ βασιλικὰ τῆς Ρουμανίας σήματα.

ΕΠΟΘΗΣΑ...

Ἐπόθησα νὰ ἤμουν ἕνα τρελλὸ ψαράκι
Ἀμέριμνο νὰ παίζω στὸ δροσερὸ νερό
Θὰ ἠμποροῦσα τότε νὰ 'πῶ στὸ κυματάκι
Γλυκὰ νὰ ψιθυρίσῃ, Μαρία, σ' ἀγαπῶ.

Κ' ἕνα μικρὸ ἀστέρι ἐπόθησα νὰ ἤμουν
Ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ χλωρὰ ποῦ πάντα τρεμοσβύνουν,
Γιατὶ θὰ ἠμποροῦσα ἐκεῖ ἀπ' τὰ ψηλὰ
Νὰ σ'ἔβλεπα καὶ νἄχω 'λίγη παρηγοριά.

Ἐπόθησα νὰ ἤμουν πουλάκι στὸ κλαδί,
Ποῦ χαρωπὸ πετάει καὶ πάντα τραγουδεῖ.
Πές μου, θὰ ἠμποροῦσα μὲ τὸ κελάδημά μου
Νὰ σοῦ εἰπῶ τὸν πόνο 'ποῦ ἔχω στὴν καρδιά μου;

Κ' ἕνα λουλοῦδι γαλανὸ ἐπόθησα νὰ γένω
Στὸ ρυάκι μελαγχολικὸ τὴν κεφαλὴ νὰ γέρνω.
Καὶ ἄν ποτὲ βαδίζουσα μόνη μὲ συναντήσῃς,
Νὰ σοῦ εἰπῶ δειλὰ δειλά: Ὦ, μή με λησμονήσῃς!

Καὶ μήπως ἐὰν ἤμουν ἕνα ξηρὸ χορτάρι
Δὲν θαῦρισκα ὀλίγη δροσιὰ μὲς στὸ νερό;
Αὐτὸ δὲν ἔχει ὄνειρα, οὔτε καρδιὰ νὰ πάλλῃ
Ὦ! ναί, γιὰ τοῦτο ἐπόθησα νὰ ἤμουν σὰν κι αὐτό.

Κατίνα Β. Ἀλεξάνδρου

ΤΟ ΑΣΥΛΟΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΔΩΝ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΡΙΩΝ

Διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος ἐπεκυρώθη ὁ Ὀργανισμὸς τοῦ Ἀσύλου τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, τῶν ἐργατίδων καὶ ὑπηρετριῶν.

Ἡ διαφθορά, ἥτις ἤρξατο καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ νὰ λυμαίνηται τὰς ἀπροστατεύτους γυναῖκας τῶν ἐργατικῶν τάξεων καὶ ἰδίᾳ τὰς πάσης οἰκογενειακῆς προστασίας ἐστερημένας ὑπηρετρίας καὶ ἡ ἐπιβλαβεστάτη ἐπίδρασις αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἡσυχίας καὶ εὐτυχίας πλείστων οἰκογενειῶν τῆς ἡμετέρας κοινωνίας, καθίστα ἐπαισθητὴν τὴν ἀνάγκην λήψεως συντόνων μέτρων πρὸς περιστολὴν τοῦ ὁσημέραι ἐπιτεινομένου κακοῦ.

Μόνον ἡμεῖς αἱ γυναῖκες ἠδυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν ποῖα καθήκοντα ἐπιβάλλει ἡμῖν ἡ φιλανθρωπία ἀπέναντι τῶν δυστυχῶν ὑπάρξεων, ἃς ἡ ἀνάγκη ἐκπατρίζει καὶ ἀπορφανοῖ τῆς μητρικῆς στέγης. Εἰς ἡμᾶς ἐναπόκειται νὰ ὁδηγήσωμεν ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἀρετῆς τὴν δι' ἐντίμου ἐργασίας ἀγωνιζομένην νὰ πορισθῇ τὸν ἄρτον της νὰ ἐνισχύσωμεν αὐτὴν εἰς τὸν τρομερὸν τῆς αὐτοσυντηρήσεως ἀγῶνα, νὰ ἀναπληρώσωμεν παρ' αὐτῇ τὴν οἰκογένειαν, τὴν μητέρα.

Τὸ ζήτημα τῶν ὑπηρετριῶν ἐνδιαφέρει μεγάλως πᾶταν οἰκοδέσποιναν, πᾶσαν μητέρα, ὅταν αὗται σκεφθῶσι πόσον ὀλεθρίως ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς οἰκογενειακῆς ἡσυχίας καὶ εὐτυχίας κακὴ καὶ διεφθαρμένη ὑπηρέτρια.

Ἡ τιμή, ἡ ὑπόληψις, ἡ περιουσία, ἡ ὑγεία πάντων τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας μας, αὐτὴ ἐν μέρει ἡ μόρφωσις τοῦ ἤθους τῶν τέκνων μας ἐξαρτᾶται μεγαλως ἐκ τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ τοῦ οἴκου μας. Ἡ ὑπηρέτρια εἶναι πάντοτε ἐνήμερος εἰς τὰ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως μας, αὐτὴ μαντεύει τοὺς μυστικοὺς πόνους μας, αὐτὴ εἶναι μάρτυς τῶν ἀπορρήτων οἰκογενειακῶν εὐτυχιῶν ἢ δυστυχιῶν μας, αὐτὴ εὑρίσκεται πλησίον τοῦ τέκνου μας ἀνὰ πᾶσαν τῆς ἡμέρας ὥραν.

Ἀλλαχοῦ πληθὺς σωματείων ἀναλαμβάνει τὴν συστηματικὴν μόρφωσιν καὶ ἠθικοποίησιν τῶν ὑπηρετριῶν, καὶ ἀπειροπληθῆ ἄσυλα χορηγοῦσιν αὐταῖς προστασίαν καὶ στέγην.

Πρῶτον ἤδη καὶ παρ' ἡμῖν συνιστᾶται τοιοῦτον ἄσυλον, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἄσυλον Ἁγίας Αἰκατερίνης», τῇ ἰδιωτικῇ ὅλως πρωτοβουλίᾳ τῶν ὑποσημειουμένων κυριῶν.

Ἐλπίζομεν ὅτι πᾶσα Ἑλληνὶς οἰκοδέσποινα θέλει ἐγγραφῆ προθύμως συνδρομήτρια τοῦ Ἀσύλου τούτου, τὸ ὁποῖον σκοπεῖ τὴν ἐπὶ ὑγιεστέρων βάσεων διαμόρφωσιν καὶ τὴν ἠθικοποίησιν τῶν ὑπηρετριῶν.

Πᾶσα τακτικὴ συνδρομήτρια καταβάλλει ἐτησίως δρ. 12. Ἡ προσφέρουσα εἰς τὸ Ἄσυλον ἀπὸ 100—200 δρ. ὀνομάζεται δωρήτρια καὶ ὑπὲρ τὰς 200 δρ. ὀνομάζεται εὐεργέτις καὶ τυγχάνει τῶν δικαιωμάτων καὶ τιμῶν τῶν ἀναγραφομένων ἐν τῷ οἰκείῳ κανονισμῷ.

Ἡ Προέδρος: Κλεοπάτρα Βρώσκη. Τὰ Μέλη: Ναταλία Σούτσου, Φανὴ Πρετεντέρη, Εὐανθία Καζιλιέρη, Εὐφροσύνη Καραπάνου, Θεανὼ Δεληγεώργη, Αἰκατερίνη Ἀλ. Καμπᾶ, Ἀθηνᾶ Σερεμέτη, Ἀθηνᾶ Στεκούλη, Μαρία Φαλιέρου. Ἡ Γενικὴ Γραμματεύς: Καλλιρρόη Παρρέν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΚΥΡΙΩΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΖΑΚΥΝΘΙΩΝ

Αἱ ἐν Ἀγχιάλῳ ἀγαπηταὶ καὶ φιλάθεωποι συνδρομήτριαι τῆς «Ἑφημ. τῶν Κυριῶν» δεσποινίδες Μαρία καὶ Ἑλένη Κ. Οἰκονόμου, συγκινηθεῖσαι ἐκ τῆς τρομερᾶς καταστροφῆς τῆς Ζακύνθου ἐνήργησαν ἐν τῇ πόλει των μεταξὺ ὁμορύλων κυριῶν ἔρανον ὑπὲρ τῶν ἀτυχῶν Ζακυνθίων.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν εἰσπραχθέντων χρημάτων ἀνερχόμενον εἰς φρ. χρ. 152, ἀποστέλλουσι δι' ἡμῶν πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς ἐπὶ τῶν Ζακυνθίων ἐπιτροπῆς.

Αἱ ὑπὲρ τοῦ εὐγενοῦς καὶ φιλανθρώπου τούτου σκοποῦ καταβαλοῦσαι τὴν συνδρομήν των εἶναι αἱ κ.κ. καὶ δες Ἑλένη καὶ Μαρία Κ. Οἰκονόμου φρ. 30, Δέσποινα Σιδερίδου 10, Μαρία Γ. Πελαγίου 10, Ἀνώνυμος 10, Ἀνώνυμος 10, Ἑλένη Βακάλογλου 10, Ζαφείρω Δ. Τσιτσίνια 10, Κοκώνη καὶ Πελαγία Βαλουζόγλου 10, Βρησὴς Α. Παρασκευοπούλου 7, Βασιλικὴ Σ. Ἀναστασοπούλου 5, Εὐγενία Π. Σκαρβέλη 5· Πηνελόπη Ξάνθου 5, Ἄννα Μ. Ζαχαρίου 5, Ἄννα Κουτρούλα 5, Καλλιρρόη Πασχαλιδου 4, Βασιλικὴ Βερβέρογλου 3, Ἰφιγένεια Ἰωάννου 2, Ἀσπασία Γ. Δρακοπούλου 5, Ἀσπασία Ἰ. Ἀμηρᾶ 5, Ἀνώνυμος 2, Καλλιόπη Ἀμηρᾶ 2.

Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου 3 φρ. κατεβλήθησαν πρὸς ἀγοράν συναλλάγματος.

Τὸ εὐγενὲς παράδειγμα τῶν ἐν Ἀγχιάλῳ ἀγαπητῶν συνδρομητριῶν μας, εὐχόμεθα νὰ μιμηθῶσι καὶ αἱ λοιπαὶ Ἑλληνίδες, κατανοοῦσαι ὅτι ἡ ὑψίστη ἀρετὴ τῆς γυναικὸς εἶναι ἡ φιλανθρωπία καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς πηγάζουσα ἡδονὴ μεγαλητέρα καὶ προτιμοτέρα πάσης ἄλλης.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΚΟΡΙΝΘΟΝ

Ὡραιοτάτην ἰδέαν εἶχεν ἡ διεύθυνσις τοῦ Σιδηροδρόμου Πειραιῶς-Ἀθηνῶν-Πελοποννήσου, διοργανώσασα οἰκογενειακὰς ἐκδρομὰς διὰ τοὺς μῆνας τῆς ἀνοίξεως μὲ ἔκπτωσιν τῶν τιμῶν 50 %.

Ἡ πρώτη ἐκδρομὴ ἀπ' Ἀθηνῶν μέχρι Κορίνθου γίνεται σήμερον, Κυριακὴν κατὰ τὸ κάτωθι δημοσιευόμενον πρόγραμμα.

Ὁ ἀξιότιμος καὶ προσδευτικὸς διευθυντὴς τῆς ἑταιρίας τῶν Σιδηροδρόμων τούτων διὰ τῆς τοιαύτης τῶν τιμῶν ἐκπτώσεως καθιστᾷ προσιτὰς εἰς πάσας τὰς τάξεις τὰς ψυχαγωγικὰς ταύτας ἐκδρομάς, αἵτινες ἀποτελοῦσιν ἓν ἔτι βῆμα πρὸς τὴν πρόοδον καὶ τὸν ἀληθῆ πολιτισμόν.

Ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν» προτείνει εἰς τὰς στερουμένας συνοδῶν κ. κ. συνδρομητρίας της νὰ συνενοῦνται ἐν τῷ μέλλοντι ἐγκαίρως μετὰ τῆς διευθυντρίας, ὅπως ἀπὸ κοινοῦ πολλαὶ κυρίαι διοργανοῦσι συνοδείαν διὰ τὰς ἐκδρομὰς ταύτας. αἵτινες ἐὰν εὐδοκιμήσωσι θὰ ἐπαναλαμβάνωνται ἀνὰ πᾶσαν Κυριακὴν καὶ διὰ τὸ ἐσωτερικὸν ἔτι τῆς Πελοποννήσου·

ΘΕΑΤΡΟΝ

Μέγα θέατρον. Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐποιήσατο ἔναρξιν τῶν παραστάσεών του ὁ ὑπὸ τὸν κ. Ζάγρην μέγας μελοδραματικὸς Ἰταλικὸς θίασος. Ἐδόθη διὰ πρώτην φορὰν ἡ Ἀϊδὰ μὲ πλοῦτον σκηνικὸν καὶ προσώπων καὶ ὀρχήστρας πρωτοφανῆ διὰ τὰ θεατρικὰ τῶν Ἀθηνῶν χρονικά.

Ὁ ἥρως τῆς ὡραίας ἐκείνης καλλιτεχνικῆς ἑσπερίδος ἦτο ὡς παρὰ πάντων ὡμολογήθη ὁ διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας, ἥτις ἐγοήτευσεν ἐμάγευσεν τὸ πολυπληθὲς καὶ ἐκλεκτὸν κοινόν. Ἡ ὑψίφωνος καὶ ἀνθυψίφωνος εἶναι ἐπίσης ἀοιδοὶ ἄριστοι, ἐν γένει δὲ ἡ ἐκτέλεσις ὑπῆρξε τελεία.

Δυστυχῶς τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν δὲν ἀνταπεκρίθη εἰς τὰς προσδοκίας τοῦ ἐλγολάβου καὶ οὕτω διεκόπησαν αἱ παραστάσεις καὶ ὁ θίασος, ὡς πληροφορούμεθα, ἀπέρχεται εἰς τόπον φιλομουσότερον, ἔνθα δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ ἐκτιμηθῇ καὶ ὑποστηριχθῇ ἀναλόγως τῆς ἀξίας του.

Θέατρον Ποικιλιῶν. Ἐξακολουθεῖ ἐπιτυχῶς καὶ ἐν συρροῇ πολλοῦ κόσμου τὰς παραστάσεις του ἐν τῷ θεάτρῳ τούτῳ ὁ ὑπὸ τὸν κ. Λαμπρούναν μελοδραματικὸς Ἰταλικὸς θίασος. Εἶναι, νομίζομεν, ὁ μονος κατὰ τὴν θεατρικὴν ταύτην περίοδον θίασος, ὅστις μεθ' ὅλον τὸ εὐθηνὸν τῶν τιμῶν δὲν ζημιοῦται. Τὸ θέατρον εἶναι πάντοτε μεστὸν κόσμου, ἡ μουσικὴ εἶναι καλὴ καὶ γλυκεῖα, οἱ πλεῖστοι τῶν ἠθοποιῶν ἄριστοι, ἐν γένει δὲ εἴλκυσαν πολλὰς συμπαθείας, διότι ἄνευ ἀξιώσεων καὶ ρεκλαμῶν ὑπερέβησαν τὰς προσδοκίας τοῦ κοινοῦ.

Ὁ κ. Λαμπρούνας, ὁ ἐργολάβος καὶ διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας εἶναι ἄξιος θερμῶν συγχαρητηρίων, διότι κατώρθωσε νὰ συνδυάσῃ ἐν τῷ θιάσῳ του τὸ εὐθυνὸν μετὰ τοῦ καλοῦ καὶ νὰ τέρπῃ ἐπὶ μῆνας ἤδη πάσας τὰς Ἀθηναϊκὰς τάξεις.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κὰν Ε. Α. **Λαμίαν.** Χρήματα ἐλήφθησαν. Ἐνεγράφητε εἰς ἀμφοτέρας ἐφημερίδας.—Κὰν Ε. Π. Κ. **Σπάρτην.** Ἡ δευτέρα ἐπιστολή σας ἐλήφθη ὡς ἡ πρώτη. μετὰ χρημάτων, ἀλλὰ γνωρίσατέ μας παρακαλοῦμεν το περιεχόμενον τῆς πρώτης καθότι ἀπολέσθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Κὰν Ζ. Α. Χ. Κ. **Λάρισσαν.** Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Κὰν Α. Ἰ. Α **Βιρκέτ-Ἑλλ-Σάωτ.** 5 ὁμολογίαι ἐλήφθησαν. Συμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. Εὐχαριστοῦμεν.—Κὰν Κ. Λ. Β. **Χώραν Σάμου.** Πληρώσατε εἰς τὴν ἐν **Αὐῃ Βος** ἀνταποκρίτριάν μας κ. Ἀνδρεάδου ἢ εἰς τὴν ἐν **Καρλσβησίῳ** κ. Σακελλαριάδου.—Κὸν Α. Μ. **Ὀδησσόν.** Φρ. χρ. 150 ἐλήφθησαν ὡς ἡ ἡμετέρα μετοχὴ περὶ τῆς ὁποίας θέλομεν φροντίσει. Θερμῶς εὐχαριστοῦμεν.—Κὰν Α. Γ. Κ. **Πειραιᾶ.** Ἐλήφθησαν δι' ἀμφοτέρας ἐφημερίδας.—Κὰν Σ. Κ. Κ. **Πόντο Ἡράκλειον** Στήλατε ἀντίτιμον ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς ἢ τοκομεριδῶν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἢ δι' Αὐστριακῶν ἢ Γαλλικῶν γραμματοσήμων ἂν τὸ μέσον αὐτὸ εἶναι δύσκολον, τότε εἰς τὸν ἐν **Κον]πόλει.** ἀνταποκριτὴν μας κ. Γεράρδον βιβλιοπώλην.—Κὸν Δ. Γ. **Γαλαξείδιον.** Χρήματα ἐλήφθησαν. κ. Π. Σ. ἔχεις πληρώσει συνδρομὴν τῆς 92 διὰ κ. Μώρη, ὥστε εἰς τὴν διάθεσίν σας δρ. 5.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Τὸ πλειότερον νὰ θαυμάσῃ, τὴν πιστὴν καὶ ἀφωσιωμένην σύζυγον ἡ ὁλονὲν αὔξουσα εὐγνωμοσύνη τῆς ὁποίας ὑπερηκόντιζε τὸν διάπυρον πρὸς αὐτὴν ἔρωτά του, ἢ τὴν διὰ θαυμαστῆς ἀγχινοίας καὶ συνέσεως πεπροικισμένην γυναῖκα, ἥτις ἐνήμερος πάντων τῶν ἀφορώντων τὸν παρ' αὐτῆς λατρευόμενον ἄνδρα, μηδὲ τῶν σπουδαιοτέρων καὶ πολυπλοκωτέρων ὑποθέσεών του ἐξαιρουμένων, κατέπληττεν αὐτὸν διὰ τῶν μεστῶν ἐμβριθείας συμβουλῶν της, δι' ὧν τῷ ὑπεδείκνυε τὴν καταλληλοτέραν πάντοτε λύσιν, τὴν συνδιαλλάττουσαν τὸ συμφέρον μετὰ τῆς τιμιότητος;

Ὅτε ἡ Μαρία Δὲ Σάντα Κρούζ ἤκουσε τὴν προσεχῆ ἀναχώρησιν τῆς φίλης της, τόσῳ σφοδρὰν ἠσθάνθη θλῖψιν, ὥστε φόβος ὑπῆρχε μὴ ἡ θλῖψις της, εἰ; ἣν θέσιν εὑρίσκετο, τὴν θανατώσῃ.

Ἡ Παυλίνα, ἡ μόνη της χαρά, ἡ μόνη της παρηγορία ἔμελλε να τὴν ἐγκαταλείψῃ, ἀλλὰ τότε αὕτη ἐντελῶς μόνη καὶ ἐγκαταλελειμμένη τί θὰ ἐγίνετο;

Καὶ ἐν τοῖ. ὀρθλμοῖς τῆς νέας γυναικός, ἐν ᾧ τοιαῦτα διελογίζετο, τόσῳ βαθεῖα ἀπεικονίζετο θλῖψις, ὥστε ὁ Πέτρος καὶ ἡ Παυλίνα βλέποντες αὐτὴν ἔμειναν ἐμβρόντητοι καὶ κατατεθορυβημένοι.

Ἡ Παυλίνα πρώτη ἤνοιξε τὴν καρδίαν της εἰς τὸν σύζυγόν της.

— Δυνάμεθα νὰ τὴν ἐγκαταλείψωμεν εἰς ἣν θέσιν ἡ ἀτυχὴς εὑρίσκεται; ἠρώτησεν.

Ὁ Πέτρος ἐνόησεν ἀμέσως τὴν ἄπειρον ἀφιλοκέρδειαν καὶ ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς της.

Ἦτο πρόθυμος ἐπὶ τῇ σκέψει μόνῃ ὅτι ἠδύνατο νὰ ἀποδῇ ὠφέλιμος τῇ φιλίᾳ νὰ παρατείνῃ ἐπὶ ἱκανὸν ἔτι καιρὸν τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἥτις διὰ πᾶσαν ἄλλην γυναῖκα ἤθελεν εἶσθαι τὸ κύριον αὐτῆς μέλημα, τὴν ἐπίσημον στιγμήν, καθ' ἣν ὁ θρησκευτικὸς γάμος των ἐπικυρούμενος ὑπὸ τοῦ νόμου θὰ ἐπέτρεπεν αὐτῇ νὰ -αθέξῃ εἰς Παρισίους ὡς ζάπλουτος βαρονὶς Ζάκομψεν περιβλεπ·ον ὄντως θέσιν.

Ποία ἄλλη εἰς ὁμοίαν περίστασιν θὰ ἐπροθυμοποιεῖτο νὰ ἐπιδείξῃ τοιοῦτο μεγαλεῖον ψυχῆς;

Ἀλλ' ὁ Πέτρος πρὸ πολλοῦ ἐγνώριζεν ὁποίους θησαυροὺς τρυφερότητος καὶ αἰσθημάτων εὐγενείας ἐνέκλειεν ἡ μεγάλη τῆς συζύγου του καρδία, τούτου ἕνεκα οὐδεμία αὐτῆς πρᾶξις τὸν ἐξέπληττε πλέον.

— Ἠξεύρεις, ἀγαπητή, ποῖος ὁ σκοπὸς τοῦ ταξειδίου μου, εἶπεν· εἶσαι ἀπόλυτος ἐντούτοις κυρία νὰ ἀκολουθήσῃς τὰς εὐγενεῖς τῆς καρδίας σου ἐμπνεύσεις, θὰ γίνῃ ὅπως σὺ ἀποφασίσῃς

Ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον τοῦ συζύγου της καὶ περιπτυσσομένη αὐτὸν ἐν στοργῇ.

— Δύναμαι ἐπὶ μίαν μόνην στιγμὴν νὰ ἀμφιβάλλω διὰ σέ; ἠρώτησεν. Ἓν ἔτος ἐνωρίτερον ἢ βραδύτερον τί σημαίνει, ἀφ' οὗ ζῶμεν ὁ εἷς διὰ τὸν ἄλλον ἐν τῇ παραδεισιακῇ ταύτῃ ἐσημία; Τί μὲ μέλει ἀφ' ἑτέρου διὰ τὸν κόσμον, τὰς μικροφιλοτιμίας ἢ τοὺς θριάμβους του, τοὺς ὁποίους θὰ προκαλῶσι τὰ πλούτη καὶ τὸ ὄνομά σου πολλῷ μᾶλλον ἢ ἡ ἀτομική μου ἀξία. Ἀξίζουν πάντα ταῦτα μίαν τῆς χειρός σου θλῖψιν, ἓν φίλημα τῶν χειλέων σου; Δύνανται πάντα ταῦτα νὰ ἀντισταθμίσωσι τὸ καλόν, τὸ ὁποῖον θὰ κάμωμεν εἰς τὴν ταλαίπωρον ταύτην νεαραν γυναῖκα τὴν ἐν τοιαύτῃ παντελεῖ μονώσει καὶ ἐγκαταλείψει εὑρισκομένην;

— Ὦ Πέτρε μου, μὲ κατέστησας τὴν εὐτυχεστέραν τῶν γυναικῶν, ἀλλ' ὅπως φανῶ ἀξία τῆς εὐτυχίας ταύτης ὀφείλω νὰ πράττω ἐν παντὶ καὶ παντοτε τὸ καλόν, τότε μόνον ὁ Θεὸς θὰ εὐλογήσῃ τὴν ἀγάπην μας, τὴν εὐτυχίαν μας.

— Εἶσαι ἄγγελος καὶ σὲ θαυμάζω. Εἶσαι ἐλευθέρα, σοὶ ἐπαναλαμβάνω, νὰ ἀποφασίσῃς.

Ἔμειναν. Οὕτω ἡ Παυλίνα ἐδέχθη πρώτη εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸ λεπτοφυὲς καὶ ἀσθενικὸν θυγάτριον τὸ τεχθὲν ὑπὸ τῆς κομήσσης

Αὕτη τε καὶ ὁ σύζυγός της ὑπῆρξαν οἱ ἀνάδοχοι τῆς μικρᾶς, εἰς ἣν ἔδωκαν τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς τοῦ βαρόνου, ὀνομάσαντες αὐτὴν Ναδίνην.

Μῆνας δέ τινας μετὰ ταῦτα ἡσυχώτεροι ὡς πρὸς τὴν κόμησσαν, ἡ μητρότης τῆς ὁποίας ἔκαμεν, ὥστε νὰ ἀναμνησθῇ ὁ κόμης τῶν πρὸς αὐτὴν καθηκόντων του καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν συζυγικὴν ἑστίαν, ἀνεχώρησαν μετὰ τοῦ μικροῦ τῶν Ὀλιβιέρου διὰ τὴν Γαλλίαν.

— Ἐπανέλθετε, ὦ! ἐπανέλθετε τὸ ταχύτερον τοῖς ἐφώναξεν ἡ Μαρία, καθ'

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

Αἱ χελιδόνες ἦλθον καὶ οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων ἑτοιμάζονται διὰ ταξείδια καὶ ἐκδρομάς. Ἡ ἄνοιξις εἶναι ἀναντιρρήτως ἡ ὡραιοτέρα ἐποχὴ διὰ ταξείδια. Χάριν λοιπὸν τῶν ἀναγνωστριῶν μας, αἵτινες μόνον διὰ τῶν ἀτμοπλοίων τῆς Πανελληνίου Ἀτμοπλοΐας δύνανται νὰ ταξειδεύωσιν ἀνέτως, ἀναπαυτικῶς καὶ μὲ ἐλάχιστα ἔξοδα παραθέτομεν ἐνταῦθα τὸ δρομολόγιον τῆς Ἑπειρίας ταύτης.

ΓΡΑΜΜΗ ΜΙΚΡΑΣ ΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΜΑΥΡΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Ἑκάστην Πέμπτην κατὰ 15μερον ὥρα 12 μεσ.

Πειραιᾶ, Χίον, Σμύρνην, Δαρδανέλια, Κωνσταντινούπολιν, Σαμψοῦντα, Κερασοῦντα, Τραπεζοῦντα, Βατούμ.

ΓΡΑΜΜΗ ΜΙΚΡΑΣ ΑΣΙΑΣ

Ἑκάστην Πέμπτη κατὰ 15μερον ὥρα 12 μεσ.

Πειραιᾶ, Χίον, Σμύρνην, Δαρδανέλια, Κωνσταντινούπολιν.

ΓΡΑΜΜΗ ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ

Ἑκάστην Παρασκευὴν ὥραν 12 μεσ. κατὰ 15μερον

Πειραιᾶ, Μασσαλίαν.

ΓΡΑΜΜΗ ΤΕΡΓΕΣΤΗΣ

Ἑκάστην Παρασκευὴν κατὰ 15μερον ὥρα 3 π. μ.

Πειραιᾶ, Γύθειον, Καλαμάτα, Κατάκωλον, Πάτρας, Κέρκυραν, Τεργέστην.

ΓΡΑΜΜΗ ΘΗΡΑΣ

Ἑκάστην Παρασκευὴν ὥραν 7 μ. μ.

Πειραιᾶ, Σύρον, Νάξον, Θήραν.

ΓΡΑΜΜΗ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Ἑκάστην Τρίτην ὥρα 3 π. μ.

Πειραιεὺς, Γύθειον, Καλαματα, Κατάκολον, Ζάκυνθος, Μεσολόγγιον, Πάτραι.

ΓΡΑΜΜΗ ΙΟΝΙΩΝ

Ἑκάστην Πέμπτην ἐκ Πατρῶν 3 μ. μ.

Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Κέρκυραν.

ΓΡΑΜΜΗ ΒΩΛΟΥ

Ἑκάστην Παρασκευὴν 7 μ. μ.

Πειραιεὺς, Λαύριον, Χαλκὶς, Λίμνη, Ἀταλάντην, Συλίδα, Ὀρεοὺς, Βῶλον.

ΓΡΑΜΜΗ ΒΩΛΟΥ ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ

Ἑκάστην Δευτέραν 7 μ. μ.

Πειραιεὺς, Λαύριον, Χαλκὶς, Στυλὶς, Ὀρεοὺς, Βόλος.

ΓΡΑΜΜΗ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ

Ἐκ Πατρῶν Ἑκάστη Τετάρτη 7 π. μ.

Πάτραι, Μεσολόγγιον, Ἀστακὸς, Ἰθάκη, Ἁγία Μαύρα, Πρέβεζα, Σαλάωρα, Βόνιτσα, Καρβασαρὰς, Μενίδη, Πρέβεζα, Ἁγία Μαύρα, Κέρκυρα.

ΓΡΑΜΜΗ ΚΡΗΤΗΣ

Ἑκάστην Παρασκευὴν 8 π. μ.

Πειραιεὺς, Σίφνος, Μῆλος, Χανιὰ, Ρέθυμνον. Ἡράκλειον, Μῆλος, Σίφνος.

Οἱ πλόες ἐκτελοῦνται διὰ τῶν μεγάλων ἀτμοπλοίων:

Βυζάντιον, Σπάρτη, Ἀθῆναι, Ἀλβανία, Θράκη, Ἰωνία, Σάμος, Θεσσαλία, Μακεδονία Ἤπειρος, Ἀργολίς, Πάρος.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΚΟΡΙΝΘΟΝ 11 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1893

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΑΜΑΞΟΣΤΟΙΧΙΑ

ΕΚΠΤΩΣΙΣ ΤΙΜΩΝ 50 ΤΟΙΣ 0/0

Α'. θέσις δρ. 10.90 Β'. 8.75 καὶ Γ'. 5.45.

Ἀναχ. ἐκ Πειραιῶς 7.30 π. ἐξ Ἀθηνῶν 8 π.

Στάθμευσις 5 λεπτὰ εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Ἰσθμοῦ ὅπου ἐξ ἀπόψεως φαίνεται ἡ τομή.

Ἄφιξις εἰς Κόρινθον ὥρᾳ 11

Πρόγευμα διὰ τοὺς προκαταβάλλοντας ἐν τοῖς Σταθμοῖς Δρ. 2.50

Ἀναχώρησις ἐκ Κορίνθου 12.05.

Στάθμευσις εἰς Ποσειδωνίαν, ὁπόθεν οἱ βουλόμενοι θὰ διέλθωσι τὸν Ἰσθμὸν πεζῇ μέχρις Ἰσθμίας (Καλαμάκιον) ἔνθα θὰ ἀναμένῃ ἡ ἁμαξοστοιχία.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ παραμείνωσι εἰς Κόρινθον θ' ἀναχωρήσωσι ἐκεῖθεν ὥραν 3.20 μ. μ.

Ἀναχ. ἐκ Καλαμακίου (Ἰσθμίας) 4 μ. μ.

Ἄφιξις εἰς Ἀθήνας 6.30, εἰς Πειραιᾶ 7 μ. μ.

ΠΛΕΚΤΗΡΙΟΝ ΚΑΙ ΑΝΘΟΠΟΙΕΙΟΝ
ΣΤ. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

(πρώην Διαμαντίδου)

Βιομηχανία ἐξόχως γυναικεία εἶναι ἡ τῆς πλεκτικῆς καὶ ἀνθοποιΐας, ὑπὲρ τὰς 100 δι' ἐργατίδες πορίζονται τὸν ἄρτον των εἰς τὰ βιομηχανικὰ καταστήματα τοῦ κ. Στ. Ταμπακοπούλου.

Αἱ περικνημῖδες, τὰ πλεκτὰ μισοφόρια, περικόρμια καὶ αἱ φλανέλαι τοῦ πλεκτηρίου τούτου εἶναι τελειότεραι καὶ στερεώτεραι τῶν Εὐρωπαϊκῶν, ἀσυγκρίτως δὲ εὐθηνότεραι αὐτῶν.

Τὸ τμῆμα τῆς ἀνθοποιΐας εἶναι ἐπίσης τέλειον, διευθυνόμεναν ὑπὸ Ἑλληνίδος καὶ παρέχον ἐργασίαν εἰς πεντήκοντα περίπου γυναῖκας. Πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἐκτελούμενα τεχνητὰ ἄνθη ἀπομιμοῦνται τὰ φυσικὰ κατὰ τὴν ἀνθηρότητα καὶ στερεότητα τῶν χρωματισμῶν, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἐναλλαγὴν τῶν φυτοσκιάσεων, πωλοῦνται δὲ εἰς τιμὰς κατωτέρας παντὸς συναγωνισμοῦ.

Ἐν τοῖς καταστήμασι τοῦ κ. Στ. Ταμπακοπούλου εὑρίσκουσιν αἱ πολυπληθεῖς αὐτοῦ πελάτιδες καὶ πάντα τὰ ἐξαρτήματα τῆς γυναικείας περιβολῆς ὡς ὀμβρέλας, χειρόκτια, ρινόμακτρα, ταινίας, τρίχαπτα καὶ πᾶν κομψοτέχνημα ἀναφερόμενον εἰς τὸν γυναικεῖον κόσμον.

82—Ὁδὸς Ἑρμοῦ—82

ἦν στιγμὴν ἐπεβεβαίζοντο ἐπὶ τῆς ὡραίας θαλαμηγοῦ, ἥτις πέντε ἔτη πρότερον εἶχε κομίσει αὐτοὺς ἐκεῖθεν.

— Ὦ! βεβαίως θὰ ἐπανέλθωμεν, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος, διότι οὐδέποτε θὰ λησμονήσωμεν τὰς χρυσᾶς ἡμέρας, ἃς ἐδῶ διήλθομεν.

Εἰς Παρισίους ἡ μᾶλλον ἐνθουσιώδης ὑποδοχὴ ἀνέμενε τὴν νεαρὰν γυναῖκα.

Ὁ Πέτρος διὰ τοῦ ἰδιαιτέρου αὐτοῦ γραμματέως καὶ τῶν λοιπῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων του, οἵτινες πάντες εἶχον συμφέρον νὰ ὦσιν αὐτῷ ἀρεστοί, εἶχε διαδώσει τὴν εἴδησιν τῶν γάμων του.

Ἐν Κούμπᾳ, ἔλεγον οὗτοι, ἔνθα ὁ βαρόνος εἶχε μεταβῆ συνῆψε γάμον ἐξ ἔρωτος, ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἀπέκτησεν υἱόν, λόγοι δὲ ὑγείας τὸν ἠνάγκασαν νὰ παρατείνῃ ἐπὶ πέντε ἔτη τὴν ἐκεῖ διαμονήν του.

Πάντα ταῦτα ἦσαν τόσῳ πιθανά, τόσῳ φυσικά, ὥστε οὐδεὶς ποτε ἐσκέρθη νὰ τὰ θέσῃ ὑπὸ συζήτησιν, ἐξ ἐναντίας αἱ διὰ τὸ νέον ζεῦγος προσκλήσεις ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς εἰς Παρισίους ἀφίξεώς του βροχηδὸν ἔπιπτον πανταχόθεν.

Ἡ Παυλίνα ἐντούτοις καθικέτευσε τὸν Πέτρον νὰ μὴ τὴν ὁδηγήσῃ πουθενὰ πρὸ τοῦ τελεσθῇ καὶ ὁ πολιτικὸς των γάμος· ὡς ἐκ τούτου τὰ πάντα ἐτέθησαν εἰς κίνησιν καὶ αἱ προετοιμασίαι ἐν τάχει συνεπληρώθησαν, οὕτω ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος τοῦ γάμου τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἐπικυρωθέντος ὑπὸ τοῦ νόμου ἔλαβεν αὕτη ἐπισήμως τὸν τίτλον τῆς βαρονίδος Ζάκομψεν.

Ὁ Πέτρος τῇ ἐπρότεινε πάραυτα νὰ ὁδηγήσῃ αὐτὴν εἰς τὸν κόσμον.

Ἦτο τόσῳ ὑπερήφανος διὰ τὴν ἀπαστράπτουσαν καλλονήν της, τὴν ἐν τῷ βλέμματι αὐτῆς ἀπεικονιζομένην τιμιότητα, τὴν σεμνοπρεπῆ συμπεριφοράν της, τὴν ἐξ ὅλου τοῦ ἀτόμου της ἀποπνέουσαν γοητευτικὴν χάριν!

Εἶχον θεωρεῖον εἰς τὸ θέατρον τῶν Γαλλικῶν Δραμάτων, θεωρεῖον εἰς τὸ Μελόδραμα. Καθ' ἑκάστην τετάρτην τὸ μέγαρον αὐτῶν κατεκλύζετο ὑπὸ τοῦ ἐκλεκτοτέρου κόσμου εἰς τρόπον ὥστε λίαν δυσχερῆς πολλάκις ἀπέβαινε ἡ ἐν ταῖς εὐρείαις αὐτοῦ αἰθούσαις κυκλοφορία.

Ἡ ἡρωὶς τῶν συναθροίσεων τούτων, ἐκείνη πρὸς ἣν πᾶσαι αἱ ὑποκλίσεις, πάντα τὰ θυμιάματα ἀπηυθύνοντο, ἔμενε πάντοτε ἡ αὐτή, ἁπλῆ, προσηνής, καὶ ἀγαθὴ πρὸς πάντας ἐν γένει, μίαν μόνην κλίσιν, ἓν αἴσθημα ἔχουσα ἀνεπτυγμένον εἰς ὕψιστον βαθμὸν τὴν πρὸς τὸν υἱόν αὐτῆς καὶ τὸν σύζυγόν της λατρείαν, συμμεριζομένη, ἀπαλλάττουσα κάλλιον εἰπεῖν τὸν τελευταῖον τοῦτον τῶν φροντίδων καὶ ἀσχολιῶν του, διότι ἡ διεύθυνσις τοῦ Τραπεζιτικοῦ των οἴκου, ἐν ᾧ ὑπὸ τοῦ Πέτρου ἐθεωρεῖτο ὡς λίαν φορτικὴ ἐργασία, τῆς Παυλίνας ἐκείνει τὸ ἐνδιαφέρον εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον, μετετρέπετο δι' αὐτὴν εἰς λίαν εὐχάριστον ἐνασχόλησιν.

ΣΤ'.

ΑΤΥΧΗΣ ΜΗΤΗΡ

Ἔτη τινὰ παρῆλθον. Οἱ δεσμοὶ τοῦ Πέτρου καὶ τῆς Παυλίνας ἐπὶ τοσοῦτον εἶχον συσφιχθῆ ὡς νὰ ἀπετέλουν ὑπὸ δύο διαφόρους μορφὰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

Τὰ συμφέροντα, αἱ σκέψεις, αἱ συμπάθειαί των ἐπὶ τοσοῦτον συνεταυτίζοντο, ὥστε ὅταν ὁ εἷς τούτων ὡμίλει ἦτο βέβαιος ὅτι ἀπήντα εἰς τὴν ἐνδόμυχον τοῦ ἄλλου σκέψιν.

Πρὸς τὰς τέρψεις καὶ τὴν τύρβην τοῦ κόσμου ἀμφότεροι πολὺ μικρὰν ἠσθάνοντο κλίσιν, ὡς ἐκ τούτου λίαν εὐτυχεῖς ἐλογίζοντο ὁσάκις ἀρίνοντες τοὺς Παρισίους μετέβαινον συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ μικροῦ των Ὀλιβιέρου εἰς τὴν ἐν Σαὶν Κλοὺ ἔπαυλίν των ἢ εἰς θελκτικήν τινα ἐρημικὴν ἀκτήν· ἐκεῖ κρύπτοντες τὴν εὐτυχίαν των ἀπὸ τῶν βεβήλων τὰ βλέμματα καὶ ὑπὸ πάντων λησμονημένοι διήρχοντο ἡμέρας ὄντως τρισολβίας ἐν τῇ γλυκυτάτῃ καὶ θερμῇ τῆς ἀγάπης των ἀτμοσφαίρᾳ.

Ἐν μέσῳ ἐν τούτοις τῆς εὐτυχίας αὐτῆς, ἥτις ἐφαίνετο πλήρης, ὑπῆρχε καὶ μέρος σκιερόν.

Ὁ μικρὸς Ὀλιβιέρος, ὅστις κατὰ τὴν καλλονὴν τοῦ προσώπου, τὴν γοργότητα τοῦ πνεύματος, τὴν εἰκιτθησίαν τῆς καρδίας, ἦτο πανομοιότυπον τῆς μητρός του, καθυστέρει αὐτῆς κατὰ πολὺ ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τῆς ὑγείας. Ἦτο ἀσθενικόν, καχεκτικὸν παιδίον, ἡ σωματικὴ αὐτοῦ ἀνάπτυξις κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πνευματικὴν ἔδεικνε λίαν βραδεῖαν.

Τὸ παιδίον ἔχει ἀνάγκην νὰ ἀναπνεύσῃ τὸν ἀέρα τοῦ τόπου ἐν ᾧ ἐγεννήθη, ἀπεφάνθη ὁ Δόκτωρ Γρεθιέ, ὅστις ἦτο πάντοτε ὁ πιστότερος τῆς οἰκογενείας φίλος. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἐπεδέχετο συζητήσεις, διστεγμοὺς ἢ ἀναβολὴν· τὸ αὐτὸ πλοῖον, ἐφ' οὗ δὶς ἤδη εἶχον ταξειδεύσει, ἐπανέφερεν αὐτοὺς εἰς τὴν Ἀθήναν.

Ἐκεῖ σπουδαῖαι μεταβολαὶ τοὺς ἀνέμενον. Ὁ κ. Δὲ Σάντα Κρουζ προσβλητὴς ὑπὸ παραλυσίας τῆς σπονδυλικῆς στήλης ἔμενε κατάκοιτος σχεδόν. Ἡ Μαρία εἶχεν ἀναλάβει τὴν ἐπιστασίαν τῶν κτημάτων, τὰ ὁποῖα ἐλλείψει ἀρκουσῶν γνώσεων καὶ πείρας διεφθείρετο κάκιστα ὅσον ἀφορᾷ τὴν μικρὰν Ναδίνην, αὕτη ἐμεγάλωνε, τύπος ὡραιοτάτης κοραλλίδος εἰκὼν ζῶσα τοῦ πατρός της, οὕτινος εἶχε τὸ ῥαθυμὸν ἀνάστημα, τοὺς ὡς μέλανας κόκκινας θαυμασίους ὀφθαλμούς, οἵτινες ἔλαμπον ὡς δύο πυρσοὶ ἐν μέσῳ τοῦ ὠχρολεύκου προσώπου της.

(Ἀκολουθεῖ) θε